

DEL 14 AL 18 D'AGOST EL PAPA VA VISITAR COREA DEL SUD

Francesc enforteix la fe d'Àsia

Vint-i-cinc anys després de la visita de Joan Pau II, Corea del Sud ha tornat a acollir un Pontífex. Francesc va arribar a aquest país asiàtic el 14 d'agost en el seu tercer viatge internacional. Tres van ser els punts centrals d'aquesta visita: la VI Jornada Mundial de la Joventut asiàtica, la beatificació de 124 màrtirs coreans i una eucaristia per la pau i la reconciliació entre les dues Corees.

La visita del papa Francesc no només ha servit perquè els catòlics coreans compartissin preocupacions, dolors, alegries i esperances, sinó que també ha permès mostrar al món la riquesa de l'Església asiàtica. Una Església que ha rebut l'alè i els ànims d'un Papa que no es cansa de repetir que vol «una Església pobra per als pobres».

P 2-5

Escoltes catalans a Eslòvenia

De l'11 al 15 d'agost va tenir lloc a Ljubljana (Eslovènia) la 40a Assemblea General de l'Organització Mundial del Moviment Escolta. La Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, que aglutina 18.500 infants i joves en 200 agrupaments escoltes i guies, hi va participar com a membre de ple dret a través de sis delegats catalans. Aquesta trobada «ens serveix per explicar a la resta de delegats quin tipus d'escoltisme fem a Catalunya i quins reptes ens toca afrontar ara i en el futur pròxim», explica Raül Molina, comissari internacional de la FCEG. P 21

Entrevista a Fernando Rodríguez Garrapucho

El Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians compta amb un nou consultor: el P. Fernando Rodríguez Garrapucho, l'únic espanyol d'aquest organisme vaticà. És religiós del Sagrat Cor i professor de la Universitat Pontifícia de Salamanca. La seva gran passió és l'ecumenisme, camp al qual ha dedicat grans esforços. P 6

Al[CatCristEstiu] d'aquesta setmana

III Estiu solidari: molta feina, molta energia... i molt amor

IV-V Parròquies de l'Hospitalet de Llobregat (i II)

VIII Entrevista a José Luis Vázquez Borau

Editorial

El Papa a Corea del Sud

Del 13 al 18 d'aquest mes el papa Francesc està visitant Corea del Sud. Els objectius d'aquest tercer viatge internacional del bisbe de Roma, després del Brasil i Terra Santa, són atansar-se als joves catòlics asiàtics, a Daejeon, al centre del país, honorar els primers màrtirs coreans i fer un clam per a la reconciliació de les dues Corees.

Trobar-se amb els joves asiàtics és un gest altament simbòlic perquè les esglésies d'aquell continent són joves. I encara que els catòlics a Corea representin només un 10% de la població, segons el P. Lombardi, "és una església viva que creix i que és molt apreciada pel seu paper missioner i solidari". El darrer viatge pontifici a l'Àsia va ser el 1999, quan sant Joan Pau II va visitar l'Índia. A propòsit, el papa Wojtyła havia visitat dues vegades Corea, el 1984 i el 1989. Un altre dels motius del viatge de Francesc és la beatificació de Paul Yun Ji-Chung i 123 companys màrtirs assassinats el 1791 i fundadors de la primera comunitat catòlica a Corea. Cal no confondre'ls amb els coneguts Andreu Kim i companys màrtirs al segle XIX, que ja foren canonitzats el 6 de maig de 1984 per Joan Pau II.

El Sant Pare visita un país dividit, on

hi ha un armistici però que mai no ha signat la pau. La causa de la reconciliació a Corea i al món és un altre dels temes significatius del viatge. En aquest sentit ha dolgut que l'Associació de Catòlics Nord-coreans (un organisme que respon a la fèrria administració de Kim Jong-un) hagi rebutjat la invitació de l'arxidiòcesi de Seül (Corea del Sud) i no hagi enviat cap catòlic a la missa que el Papa va celebrar a la catedral de Myeongdong el dilluns 18 de agost. Francesc estén la mà, però no sempre la invitació és acollida.

És significatiu que el Sant Pare visiti un centre de recuperació de discapacitats, la Casa de l'Esperança al turó de Kkot-tongnae. Segueix la trajectòria iniciada per Benet XVI a Barcelona d'anar a veure també els més pobres. A la missa del 18 d'agost hi han participat un petit grup de dones sud-coreanes que foren sotmeses a esclavatge sexual per l'exèrcit japonès a la II Guerra Mundial. És una floreta de Francesc que al seu seguici hi viatgi convidat un treballador del Vaticà —en aquest cas un empleat de la central telefònica— escollit personalment pel Papa.

Preguem pels fruits d'aquest nou viatge apostòlic.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

El repte és «creure»

Aquests dies he sentit comentar en cercles propers a les nostres parròquies, entre cristians que celebrem l'Eucaristia, una expressió de Jesús que a més d'un li ha tocat el cor: «I, vosaltres, també voleu marxar?» Algú ha dit que li ha tocat la fibra més fina del seu comportament cristià i s'ha sentit molt al·ludit perquè ha vist que aquesta és una temptació que apareix sovint i en la qual moltes persones properes i estimades han cedit. Tots ens demanem què fer per posar-nos al seu costat i no defallir en la decisió de seguir Jesús, fins a dir-li com els apòstols: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut!» El repte que se'ns presenta, doncs, és «creure», creure en Déu i creure en Jesús, que és el qui ens l'ha revelat i donat a conèixer. «Marxar», per a molts és deixar la pràctica religiosa que, en la majoria dels casos i a la llarga, vol dir «deixar de creure». No és aquest el moment d'analitzar el perquè d'aquest fenomen, però sí de manifestar la inquietud perquè l'accés a Jesucrist sigui fàcil, i l'Església que és el seu Sagrament, el seu signe visible, esdevinguem el mitjà més transparent de tots per arribar-hi. Aquest és l'altre repte unit al primer, que ens interpel·la fortament i fa que ens demanem amb molta humilitat, però també amb molta sinceritat: Església, què dius de Déu?, què dius de Jesucrist?, què dius de l'home?, què dius de la vida eterna? Tot i la urgència d'una resposta que ens aclareixi, s'ha dit que la crisi que afecta el cristianisme europeu és, sobretot, una crisi sobre el creure en Déu.

Anem, doncs, a tractar l'arrel d'aquest abandó: deixar de creure que Jesús és el camí, la veritat i la vida —tal com ell s'ha definit— és possible quan ens sotmetem a la tendència de relativitzar-ho tot, fins la mateixa veritat en què creiem. No hi ha dubte que això fa minvar l'adhesió creient inicial i la fe es refreda. El testimoni cristià de la caritat viscuda en la veritat haurà de ser la resposta al repte de «creure», esforç que haurem de fer, tot demanant sempre el do de la fe. Siguem més humils i demanem-lo, per a un mateix i per als altres. La veritat, que és Jesús, ens farà lliures!

(article publicat el 9 de setembre del 2012, núm. 1.720)

L'efemèride de la setmana

Dia 27 d'agost del 1978: mor Josep Maria Batista Roca, creador dels Minyons de Muntanya

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Carles del Aguila, Pilarín Bayés, Josep Castellà, Agustí Codinach, A. Coll Gilabert, Jordi Curcó, Carlos Dorado, Ramon Estany, Juanjo Fernández, Joaquim Ferrer, Anna Figueras, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés Saltor, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Cristina Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Andre Sotorra,

Sebastià Taltavull, Dolors Vidal, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra.

C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

El Papa demana la pau i la reconciliació entre les dues Corees

Apel·la a la força de la creu per aconseguir la unitat

Agències

El Papa va acabar el dilluns 18 d'agost el seu viatge apostòlic a Corea del Sud amb una eucaristia per la pau i la reconciliació a la catedral de Myeong-dong, a Seül. En aquesta celebració va assegurar que la pau a la península coreana, dividida per la guerra, i que sembla impossible per als homes, és possible mitjançant la força de la creu de Crist.

Davant de més de mil persones reunides a la catedral, Francesc va recordar la promesa de Déu al poble d'Israel de tornar-li la unitat i la prosperitat. Entre els presents hi havia cinc refugiats i 30 persones més originàries de Corea del Nord, així com set dones que durant la II Guerra Mundial van ser obligades a prostituir-se per l'exèrcit japonès. Aquestes dones es van poder atansar al Pontífex i saludar-lo.

El Bisbe de Roma va assenyalar que la promesa de Déu va unida al manament de tornar a Déu i obeir de tot cor la seva llei: «El do diví de la reconciliació, de la unitat i de la pau està íntimament relacionat amb la gràcia de la conversió, una transformació del cor que ens pot canviar el curs de la vida i de la història.» Per això va indicar que «Jesús ens demana que creguem que el perdó és la porta que du a la reconciliació. El que des d'un punt de vista humà sembla impossible, irrealitzable i, potser, inacceptable i tot, Jesús ho fa possible i fructífer mitjançant la força infinita de la seva creu. La creu de Crist revela el poder de Déu que supera tota divisió, guareix qualsevol ferida i refà els llaços originaris de l'amor fratern». En aquest sentit, va cridar els coreans, especialment els catòlics, a preguntar-se «com és la seva contribució a la construcció d'una societat justa i humana».

Crist, va afirmar, els demana donar «testimoni d'un compromís evangèlic en favor dels més desfavorits, els marginats, tots els que no tenen feina o no participen de la prosperitat de la majoria». Precisament, en una trobada amb 5.000 religiosos i religioses que desenvolupen el seu servei pastoral a Corea del Sud, els advertia sobre «la hipocresia dels homes i dones consagrats que professen el vot de pobresa i, tanmateix, viuen com a rics».

Com a conclusió a la seva visita a Corea, el Papa va demanar als catòlics

El Papa es va trobar amb els bisbes d'Àsia.

que tinguessin «confiança en la força de la creu de Crist», i els va animar a ser llevats del Regne de Déu, col·laborant «en esperit d'amistat amb altres cristians, amb els seguidors d'altres religions i amb tots els homes i dones de bona voluntat. Preguem perquè neixin noves oportunitats de diàleg, de trobada, perquè se superin les diferències».

Abraçada als discapacitats

El viatge del Papa a Corea ha deixat moltes imatges inesborrables. Algunes es van produir durant la visita a un complex d'institucions de rehabilitació, sanitàries, religioses i espirituals fundat pel pare John Oh Woong Jin. Al llarg de gairebé una hora, Francesc va saludar, acaronar i enraonar amb un 150 pacients adults i amb uns 50 nens discapacitats. Per a tots ells el Pontífex va tenir paraules d'ànim, abraçades i benediccions. El Papa també va fer una parada breu per pregar davant del «Jardí dels bebès avortats».

Un altre moment especial de l'esta-

«Jesús ens demana que creguem que el perdó és la porta que du a la reconciliació»

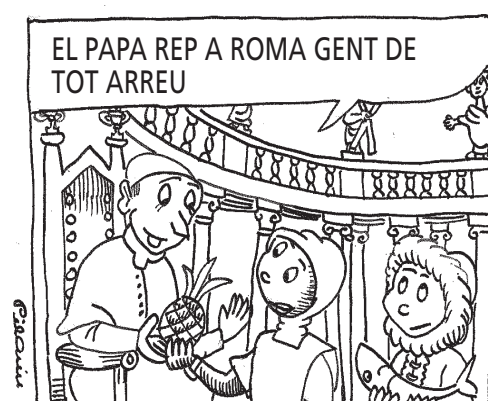
«L'Església té necessitat del testimoni creïble dels laics sobre la veritat salvífica de l'Evangeli»

en el programa, però Francesc no hi va tenir inconvenient i així ho va fer a la capella privada de la nunciatura apostòlica de Seül. Com a nom cristià, Lee Ho-Jin va escollir Francesc, en honor del Papa.

El Pontífex va aprofitar el viatge a Corea per reunir-se amb 68 bisbes de 35 països d'Àsia al santuari dels màrtirs a Haemi i els va alertar sobre les temptacions de «l'esperit del món», especialment el relativisme, la superficialitat i les «respostes fàcils».

Per al Bisbe de Roma, l'Església a Àsia està cridada a ser «versàtil i creativa en el seu testimoni de l'Evangeli, mitjançant el diàleg i l'obertura a tothom. De fet, el diàleg és una part essencial de la missió de l'Església a Àsia». I es demanava: «Quin ha de ser el nostre punt de partida i el punt de referència fonamental per arribar a la nostra fita?» La resposta, clara i concisa: «Ha de ser el de la nostra pròpia identitat, la nostra identitat de cristians. No ens podem comprometre pròpiament a un diàleg si no tenim clara la nostra identitat.»

També els laics van gaudir d'una trobada personal amb el Papa. Davant de 150 líders de l'apostolat laic a Corea del Sud, el Pontífex els va agrair la seva tasca amb els pobres i necessitats i els va animar a multiplicar esforços en l'àmbit de la promoció humana: «L'Església té necessitat del testimoni creïble dels laics sobre la veritat salvífica de l'Evangeli, el seu poder per purificar i transformar el cor, i la seva fecunditat per edificar la família humana en unitat, justícia i pau.»

Joves transmissors de la fe

Francesc clausura la VI Jornada Mundial de la Joventut asiàtica

ACI

«Vosaltres sou els hereus d'un gran testimoni.» Així es va adreçar el papa Francesc als milers de joves aplegats al santuari dels Màrtirs a Haemi, durant la missa de cloenda de la VI Jornada Mundial de la Joventut asiàtica. Als nois i noies congregats els va exhortar a «dur la saviesa de la fe a tots els àmbits de la vida social» i a deixar «que Crist transformi el vostre optimisme natural en esperança cristiana».

En la seva homilia, pronunciada en anglès, el Pontífex va recordar el lema de la trobada: «La glòria dels màrtirs brilla sobre tu.» «Els màrtirs de Corea, i de tants incomputables màrtirs de tota Àsia, van lliurar el cos als seus perseguidors; a nosaltres, en canvi, ens han lliurat un testimoni perenne que la llum de la veritat de Crist dissipa les tenebres i l'amor de Crist triomfa gloriós», els va explicar el Papa. I va afegir: «Amb la certesa de la seva victòria sobre la mort i de la nostra participació en ella, podem assumir el repte de ser els seus deixebles avui.»

Una altra part del lema en què es va centrar Francesc va ser la que diu «Joventut d'Àsia, desperta». Segons el Papa, «com a joves teniu el dret i el deure de participar plenament en la vida de la vostra societat. No tingueu por de dur la saviesa de la fe a tots els àmbits de la vida social». Per al Pontífex, «com a joves asiàtics, veieu i estimeu des de dins tot allò bell, noble i vertader que hi ha a les vostres cultures i tradicions. I, com a cristians, sabeu que l'Evangeli té la capacitat de purificar, elevar i perfeccionar aquest patrimoni».

Un cop va insistir el Bisbe de Roma: «Podeu percebre els molts valors positius de les diverses cultures asiàtiques i discernir el que és incompatible amb la fe catòlica i quins aspectes de la cultura contemporània són pecaminosos, corruptes i condueixen a la mort.»

Per això, Francesc va convidar els joves a deixar que Crist transformi «la vostra energia en virtut moral, la vostra bona voluntat en amor autèntic, que ha de sacrificar-se. Igualment els va cridar a restar units als bisbes i sacerdots per «edificar una Església més santa, més missionera i humil».

El Papa va advertir els joves que en la seva vida cristiana la temptació apareixeria moltes vegades: «Tindreu la temptació d'apartar l'estranger, el necessitat, el pobre i el qui té el cor destrossat. (...) No responguem com aquells que rebutgen les persones que demanen, com si atendre els necessitats estigués en contradicció amb estar a prop del Senyor. No, hem de ser com Crist, que respon sempre al qui li demana ajuda amb amor, misericòrdia i compassió.»

Per això, els va demanar que estiguessin atents per no deixar que «seduccions, temptacions i pecats afebleixin la nostra sensibilitat per a la bellesa de la santedat, per a l'alegria de l'Evangeli. Confio que, units a Crist i a l'Església, continueu aquest camí

Els joves van ocupar un lloc destacat en la visita del Papa.

que sens dubte us omplirà de joia.»

Una família dividida

En la seva trobada amb els joves va tornar a sortir el tema de la unitat entre les dues Corees. El Papa va contestar a una pregunta que li va formular una jove: «Només hi ha una Corea, però està dividida. Com ajudar que aquesta família s'uneixi?»

Deixant de banda el discurs oficial, el Papa va assenyalar que «cal pregar pels nostres germans del Nord, "Senyor, som una família, ajuda'ns a la unitat, Tu pots fer-ho". Que no hi hagi vencedors ni vençuts, solament una fa-

Hem de ser com Crist, que respon sempre al qui li demana ajuda amb amor, misericòrdia i compassió

mília, que solament quedin germans. Us convido a pregar en silenci per la unitat de les dues Corees. Penseu en els vostres germans del Nord. Ells parlen la mateixa llengua, i quan es parla la mateixa llengua, hi ha també una esperança humana».

Entre el 1950 i el 1953 va tenir lloc una guerra entre Corea del Sud i Corea del Nord. L'alto el foc es va produir, però mai no es va signar la pau. Des de llavors, cada cert temps hi ha tensions a tots dos costats de la frontera. De fet, l'exèrcit de Corea del Nord va disparar tres míssils de curt abast minuts després de l'arribada del papa Francesc a Seül.

Una Església màrtir, jove i sostinguda per laics

Joan Piñol

Si Corea és coneguda per formar part dels anomenats «dragons asiàtics» pel seu ràpid creixement econòmic, també és un veritable dragó catòlic. Amb 5,4 milions de batejats, que representen un 10,4% de la població, és un dels països asiàtics amb més percentatge de catòlics. Només el superen les Filipines (amb un 83%) i el petit estat de Timor Oriental (amb un 88%). Altres grans estats del continent queden molt lluny, com ara l'Índia (un 1,6%), el Japó (un esqualid 0,35%) o el Vietnam (un 7%). A Corea, a més del 10,4% de catòlics també hi ha un 19% de protestants. Tanmateix, allò sorprenent és com s'ha sostingut la fe a Corea. Com diu l'estudiós Martini Grimaldi, «l'evangelització no va començar amb els missioners vinguts d'Europa sinó per laics; quan el primer sacerdot va arribar a Corea l'any 1794 ja es va trobar una comunitat de 4.000 catòlics. Corea és l'únic lloc en què les ovelles han precedit els pastors». L'evangelització en aquest país va començar perquè uns quants coreans van viatjar fins a la Xina i allà van entrar en contacte amb missioners europeus. Aquests laics coreans

van tornar al seu país i van començar a evangelitzar els seus compatriotes a finals del segle XVIII. L'Església va sobreviure gràcies a aquests laics fins que, l'any 1836, van arribar els primers missioners francesos.

Aquella primera evangelització va fer desconfiar les autoritats coreanes de la dinastia Joseon, que van iniciar una persecució sanguinària contra els cristians. Es calcula que uns 10.000 van morir assassinats. D'aquests, el papa Joan Pau II en va canonitzar 103 a la seva visita a Seül l'any 1984. Ara, el papa Francesc n'ha beatificat 124. L'any 1888, quan es va acabar la persecució, només quedaven 10.000 catòlics a Corea. En només 116 anys aquest nombre ha crescut fins a superar els 5 milions.

El cristianisme té molt prestigi al país, sobretot a les zones urbanes i entre la classe mitjana. Per exemple, dels onze presidents que ha tingut Corea des de la Segona Guerra Mundial, sis són cristians. A Corea hi ha 4.865 sacerdots (més que a la Gran Bretanya) i 1.463 seminaristes (més que a Espanya, que aquest curs en té 1.321). La coreana és una Església jove i femenina. El 49% dels sacerdots del país tenen menys de 45 anys i el 58% dels batejats són dones.

Van ser víctimes de la persecució religiosa dels segles XVIII i XIX

L'Eglésia té 124 beats nous

El testimoni dels màrtirs continua donant fruits.

Agències

Des de dissabte 16 d'agost l'Església té 124 beats nous. Es tracta de Pau Yun Ji-Chung i 123 companys màrtirs de la persecució religiosa dels segles XVIII i XIX, beatificats pel papa Francesc a Seül.

El Papa va assegurar que la seva mort continua donant fruits avui i va assenyalar que «la celebració del beat Pau i companys ens ofereix l'oportunitat de tornar als primers moments, a la infància de l'Església a Corea. Us convido a recordar les grandeses que Déu ha fet en aquesta terra, i a custodiar com un tresor el llegat de fe i caritat confiat a vosaltres pels vostres avantpassats».

Com va recordar Francesc, «la fe cristiana no va arribar a les costes de Corea a través dels missioners, sinó que va entrar pel cor i la ment dels mateixos coreans. Va suscitar per la curiositat intel·lectual, per la recerca de la veritat religiosa. Després d'una trobada inicial amb l'Evangeli, els primers cristians coreans van obrir la ment a Jesús. Volien saber més sobre aquest Crist que va patir, va morir i va ressuscitar d'entre els morts».

«El coneixement de Jesús aviat va donar lloc a una trobada amb el Senyor mateix», va apuntar el Pontífex, «als primers batejats, al desig d'una vida sacramental i eclesial plena i al començament d'un compromís missioner». Poc després, «els màrtirs i la comunitat cristiana van haver de triar entre seguir Jesús o el món. Havien escoltat l'advertència del Senyor que el món els odiaria per causa seva; sabien el preu de ser deixebles».

Francesc va subratllar que això va

significar per a molts la persecució, «la fugida a les muntanyes, on van formar poblets catòlics. Estaven disposats a grans sacrificis i a despullar-se de tot el que els pogués apartar de Crist, perquè sabien que només Crist era el seu tresor veritable».

El testimoni dels màrtirs ens convida «a posar Crist per sobre de tot i a veure tota la resta en relació amb Ell i amb el seu Regne etern», va subratllar el Papa, «ens fa preguntar-nos si hi ha alguna cosa per la qual estariem disposats a morir. Va ser la seva negativa a separar el doble manament de l'amor a Déu i l'amor al proïsme el que els va dur a una sol·licitud tan forta per les necessitats dels germans».

«La fe cristiana no va arribar a les costes de Corea a través dels missioners, sinó que va entrar pel cor i la ment dels mateixos coreans»

«El testimoni dels màrtirs ens fa preguntar-nos si hi ha alguna cosa per la qual estariem disposats a morir»

Novament va insistir en el clam dels pobres: «Nosaltres vivim en societats en les quals, juntament amb riqueses immenses, prospera silenciosament la pobresa més denigrant; on gairebé mai no s'escolta el crit dels pobres; i on Crist ens continua cridant, demanant-nos que l'estimem i servim donant la mà als nostres germans necessitats.»

El Pontífex va posar en relleu que l'herència dels màrtirs pot inspirar homes i dones de bona voluntat «a treballar en harmonia per una societat més justa, lliure i reconciliada, contribuint així a la pau i a la defensa dels valors autènticament humans en aquest país i arreu del món».

Les floretes del papa Francesc

Viatjar amb el Papa, compartir la seva missió

Francesc ha decidit que a cada viatge que faci convidarà un treballador del Vaticà, de rang mitjà o baix. Simplement per poder compartir aquella experiència amb les persones que col·laboren amb la Santa Seu. Un gest inusual, tot i que ja no sabem si sorprendre'ns: el papa Bergoglio ens té acostumat a la sorpresa, si és que podem parlar així. Al seu viatge a Corea el va acompanyar un treballador dels Telèfons vaticans. Va formar part del seguici pontifici i va viatjar a l'avió amb el Papa.

Sabem bé que els viatges apostòlics dels papes no són viatges de plaer, de relax, per conèixer llocs tranquil·lament. Són autèntiques missions apostòliques. Horaris atapeïts, trobades amb persones de tot rang i tipus, litúrgies molt cuidades per adaptar-se als ritmes i men-

talitats de les poblacions visitades.

Per a una persona que ja treballa al Vaticà podria semblar que sorprengui menys compartir un viatge apostòlic, però la realitat és que ajudarà a prendre més consciència sobre la missió a la qual ha estat cridada: a posar els seus dies i hores al servei del ministeri petrí, el seu carisma d'unitat i de caritat (que significa amor a l'estil de Déu). Un regal per al convidat, sí, però també una tasca: posar-se al costat del Papa per escoltar, comprendre, servir les persones, en nom de Jesús que és el Pastor de tots. Viatjar amb el Papa serà molt més que una anècdota per explicar als néts: serà una crida a ser missioners allà on anem, i fins i tot treballant als telèfons del Vaticà.

Leticia
Soberón

«Les nostres divisions contradiuen l'Evangelí»

Fernando Rodríguez Garrapucho, nou consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians

Samuel Gutiérrez

El P. Fernando Rodríguez Garrapucho acaba de ser nomenat pel papa Francesc consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. L'únic espanyol d'aquest organisme vaticà és religiós del Sagrat Cor de Jesús i professor de la Pontifícia Universitat de Salamanca, on dirigeix des de fa anys el Centre d'Estudis Orientals i Ecumènics Joan XXIII. L'ecumenisme és un camp que l'apassiona i al qual ha dedicat grans esforços. El mou la convicció que la unitat és un signe dels temps que l'Esperit Sant ha donat actualment als cristians.

La unitat dels cristians, ha de ser una de les prioritats avui de l'Església?

Sens dubte. Joan Pau II, pocs mesos abans de morir, va dir una frase molt eloqüent: «Encara no som conscients del que estem perdent amb les nostres divisions per a l'evangelització del món d'avui.» Difícilment, i cada vegada menys, podrem donar testimoni de l'Evangelí si nosaltres mateixos no tenim la unitat, la caritat fraterna, la comunió volguda per Crist per als seus deixebles. Les nostres divisions contradiuen contínuament l'anunci de l'Evangelí. I això és una cosa molt seriosa.

Personalment, què se sent cridat a aportar al Pontifici Consell?

Tot el que he après i el que sé, l'experiència de més de 15 anys participant en trobades ecumèniques, dins i fora d'Espanya... Vaig participar en la III Assemblea d'Església d'Europa, entre el 2005 i el 2007, i aquesta participació m'ha donat molta experiència per tocar de prop tota la dinàmica que les Esglésies d'Europa tenen en marxa. Una dinàmica ecumènica molt viva i, malauradament, poc semblant al que fem a Espanya.

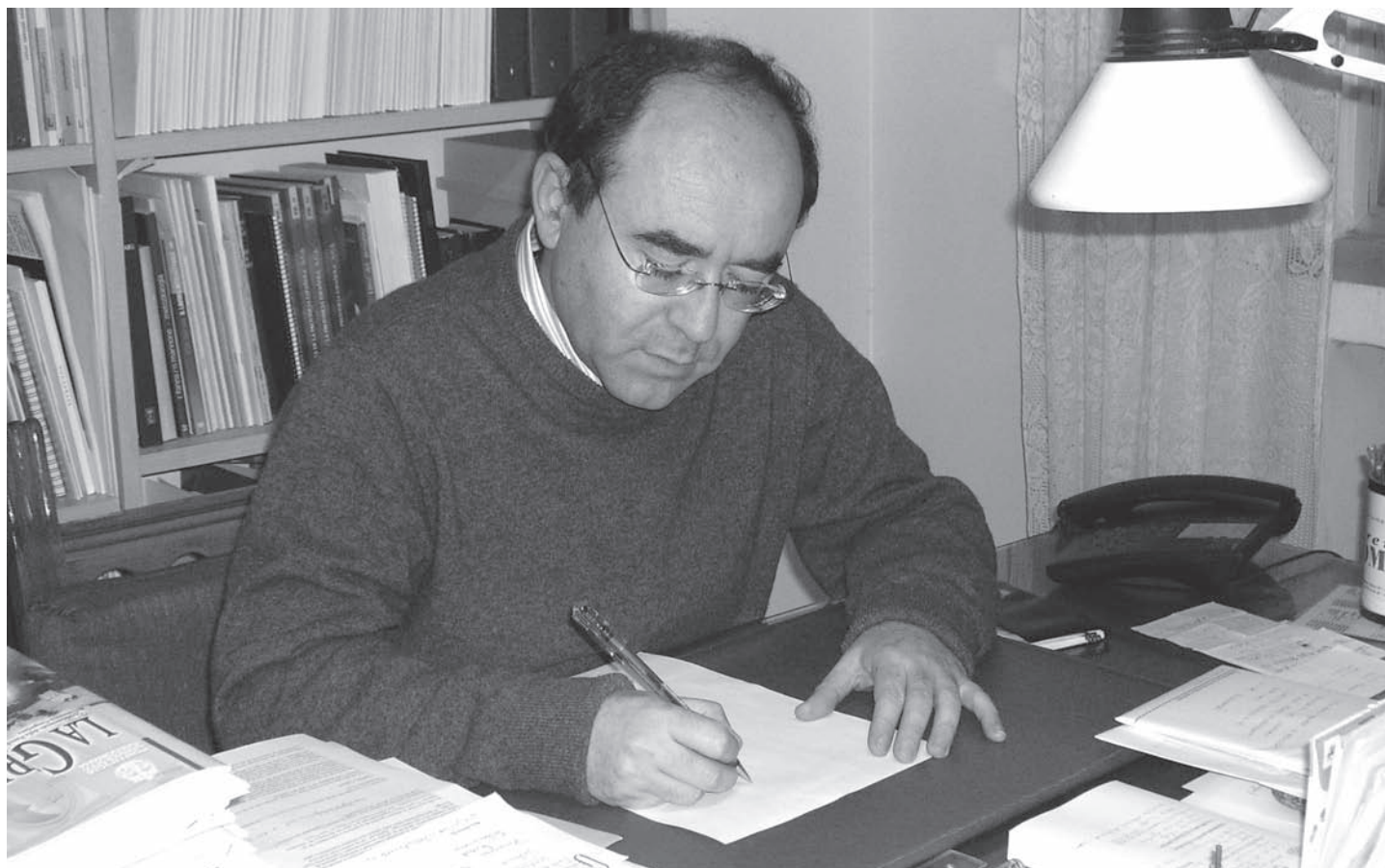
Insinua que a Espanya hi ha poc dinamisme ecumènic?

A Espanya encara hem de desenvolupar molta més imaginació, molt més valor i, sobretot, voluntat real de fer plegats amb les altres Esglésies el que ja podem fer junts. Hem de revifar aquesta activitat, que és un mandat explícit i molt fort del Concili Vaticà II i dels papes postconciliaris. A Espanya hem de pitjar l'accelerador.

Què podem fer ja plegats?

Moltes coses. En primer lloc, participar en les activitats que s'organitzen a nivell diocesà. Els delegats d'ecumenisme organitzen, atenen, ajuden altres Esglésies... sobretot en la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, però també en el camp de la caritat i de la pastoral. També podem oferir junts el testimoni de les causes més importants que avui tenim entre mans: el món del treball, la caritat vers els més necessitats, la pregària... El ventall és ampli. Hi ha molts camps en els quals, sense estar units, podem treballar junts. I el que ens falta és la sensibilitat per fer-ho.

El papa Francesc és un exemple

d'aquesta sensibilitat.

Sens dubte, és un home de gestos, signes, proximitat humana i espiritual... Està trencant barreres amb la seva manera de ser, que agrada molt els altres cristians. És molt significatiu que el patriarca de Constantinoble assistís a la missa d'inici del seu pontificat. Era el primer cop que això passava. I per què va anar-hi? Perquè va escoltar les seves primeres paraules: preguem el bisbe amb la seva Església i els seus fidels amb el seu bisbe... Això va agradar molt els ortodoxos, perquè no veuen el Papa com una cosa diferent a un bisbe. Amb aquests signes i paraules senzilles, el Papa obre camins a l'ecumenisme cristià.

Amb Constantinoble sembla que les relacions són molt bones. Amb Moscou, no tant.

Actualment la dificultat ve sobretot per Ucraïna, i també, en general, pel que ells, de forma una mica despectiva, anomenen els «uniates». Són els cristians de ritus orientals units a Roma. Això sempre ha estat causa de fricció, però es va agreujar amb la caiguda del mur de Berlín de la URSS, quan van emergir de la clandestinitat aquestes Esglésies catòliques orientals. Els ortodoxos no han acabat de comprendre que ells també tenen el dret a ser catòlics i orientals.

Amb el món protestant les friccions són de naturalesa diferent. L'aprovació recent de l'ordenació de dones bisbes a l'Església anglicana d'Anglaterra, és tan greu com s'ha dit?

El problema no és nou perquè l'anglicanisme ordena dones prevere i bisbe des de fa anys. El fet que ara es doni a Anglaterra és un aprofundiment en una diferència greu i important. Com va dir el papa Pau VI, amb

«El camí ecumènic no es programa. L'important és seguir oberts a les sorpreses de l'Esperit»

«L'Església catòlica és la que més impulsa avui la unitat dels cristians»

l'ordenació de la dona i el canvi de subjecte de recepció d'un sagrament s'està tocant una cosa que té a veure amb la constitució de l'Església, i és una cosa molt més important del que sembla. Malgrat això, el diàleg amb els anglicans no s'ha col·lapsat. La comissió anglicanocatòlica continua endavant en el diàleg. Jo diria, però, que gairebé és més greu i ens distancien més de les Esglésies de la Reforma les qüestions relatives a la moral.

Veu el futur amb esperança?

És molt difícil preveure el futur. Com diu la *Unitatis redintegratio*, l'important és seguir oberts a les sorpreses i els dons de l'Esperit. El camí ecumènic no es programa. La unitat de l'Església hi és. És un do de Crist. Però els camins pels quals guarim les ferides de la divisió no es poden preveure. És com la relació entre dues persones. No es pot programar l'amor ni l'amistat...

Però alguna intuïció sí que deu tenir.

El que sí que veig és que per part de la Reforma pot haver-hi unions parcials, com ja s'estan produint. Diòcesis anglicanes senceres han passat a la comunió catòlica. Això es donarà, sense que puguem esperar que tot

l'anglicanisme o tot el luteranisme passi a la comunió catòlica.

Per part de l'ortodòxia, serà decisiu el que decideixin al Concili Panortodox que estan preparant. A partir d'aquí es podria convocar un concili en el qual hi hagi representants catòlics i ortodoxos per concordar doctrines que encara ens separen i que no són gaires. Realment som la mateixa Església. Tenim gairebé tot en comú. Ens manca la voluntat, apartar recels i desconfiances, i articular la relació primat-sinodalitat. Però això no hauria de ser gaire complicat.

En el camí ecumènic, què podria fer més bé l'Església catòlica?

Crec que ja s'ha fet un camí gran. El mateix Concili, a *Unitatis redintegratio*, demana perdó per les culpes que l'Església catòlica té en la divisió. I torna a fer-ho Joan Pau II a *Ut unum sint*. L'Església catòlica està promovent molt l'ecumenisme espiritual. Quan arribem a carrerons sense sortida, afirma Benet XVI, només Déu pot trencar el mur que ens separa i que ens obre la porta per tirar endavant. L'ecumenisme no és només qüestió teològica o pastoral; és una qüestió de conversió de les Esglésies. Crec, sincerament, que actualment l'Església catòlica és la que més impulsa el camí ecumènic.

L'avenç en les altes esferes, es reflecteix també a les bases?

Aquest és el camí que caldria reforçar més. No només entre els catòlics, sinó a totes les Esglésies. A l'Església catòlica l'impuls ecumènic s'ha produït sobretot a partir del Concili Vaticà II. Hem fet grans documents a nivell teològic i jeràrquic però això encara no ha passat al conjunt del Poble de Déu. Falta una tasca d'informació i de formació a la base eclesial. I sense això no es podrà fer la unitat. Perquè és una qüestió d'Esglésies, no de jerarquies.

Iraq

El drama iraquià, al cor de l'Església

El Papa escriu una carta al secretari general de l'ONU

Agències

Bagdad / Ciutat del Vaticà

Convertir-se a l'islam, pagar el *jiziah* (impost per als no-musulmans) o fugir. Aquestes són les opcions que actualment tenen els cristians i altres minories religioses del nord de l'Iraq. Durant les últimes setmanes desenes de milers de persones han fugit de casa seva, han patit tot tipus de violències i han vist la destrucció dels seus llocs de culte. Tot, fruit de la bogeria dels militants del califat islàmic, entossudits a imposar la conversió a l'islam o la mort.

Les imatges que ofereixen els mitjans de comunicació són esgarrioses i només recullen una part de l'horror que actualment es viu a l'Iraq. El papa Francesc en nombroses intervencions ha condemnat molt clarament aquesta violència. En el seu intent per aturar aquesta tragèdia humana, ha demanat al secretari general de l'ONU, Ban Ki-moon, i a la comunitat internacional una intervenció per garantir la seguretat, la pau, l'ajuda als refugiats i la seva tornada a casa.

Francesc insisteix en la seva «proximitat espiritual i preocupació» per «l'intolerable patiment d'aquells que només desitgen viure en pau, harmonia i llibertat a la terra dels seus avantpassats». A la carta que ha enviat el Papa a Ban Ki-moon, es pot llegir: «Poso davant de vostè les llàgrimes, els patiments i els crits desesperats dels cristians i de les altres minories religioses de l'estimada terra de l'Iraq». El Pontífex reitera que els atacs «no poden sinó despertar les consciències de tots els homes i dones de bona voluntat per realitzar accions concretes de solidaritat, per protegir els qui són colpejats i amenaçats per la violència i per assegurar l'assistència necessària i urgent als nombrosos refugiats, així com també la tornada a les seves ciutats i a casa seva».

El Papa s'ha implicat personalment en aquest tema i està posant tots els mitjans per parar aquesta tragèdia. A més de les denúncies públiques, de l'ajuda econòmica i de la seva oració constant, Francesc ha enviat, en nom seu, a l'Iraq, el cardenal Fernando Filoni, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i en el passat nunci a Bagdad. La missió del purpurat, com ha explicat ell mateix, és «fer present l'afecte del Papa, el seu amor profund. És una missió d'alè, també de confiança, d'ajuda espiritual, moral i psicològica. La nostra percepció és que aquests cristians, després de moltes dificultats que han passat, puguin pensar que aquest país no segueix sent el seu país».

La presència del cardenal Filoni vol animar-los i dir-los que «hi ha un futur per a ells. Han de sentir que l'Església universal està amb ells, que no els abandona, que els considera valuosos en aquesta terra, que tinguin encara confiança en si mateixos i amb les relacions que puguin establir amb els

Càritas

Càritas proporciona ajuda als desplaçats.

altres». Així, apunta que la seva missió és «sensibilitzar encara més les autoritats, instant-les en benefici dels nostres pobles i estudiar com ajudar-los en aquella situació i en un futur pròxim, i agrair a tots els que estan treballant a favor d'aquesta població».

Per altra banda, el Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós ha denunciat en termes molt clars l'onada de violència dels militants del califat islàmic. L'organisme vaticà ha demanat a totes les religions i a la comunitat internacional que s'uneixi a aquesta condemna. Especialment reclama als líders religiosos islàmics que rebutgin l'ús de la religió com una falsa justificació per al terrorisme.

En el text de denúncia del Consell Pontifici, es condemnen sense ambigüitats les pràctiques següents: «La matança de persones pel simple fet de la seva afiliació religiosa; les pràctiques abominables de decapitació, crucifixió i exposició de cadàvers; l'elecció imposada als cristians i yazidistes entre la conversió a l'islam, pagar un impost o l'èxode; l'expulsió forçada de desenes de milers de persones; el segrest de nenes i dones com a botí de guerra; la imposició de la cruel circumcisió femenina; la destrucció de llocs de culte i mausoleus cristians i musulmans; la forçosa ocupació o profanació d'esglésies i monestirs; la retirada dels crucifixos i altres símbols cristians i altres comunitats religioses; la destrucció de l'herència religiosa-cultural cristiana; la violència extrema».

LOUIS R. SAKO I
«El món haurà d'assumir la responsabilitat d'un genocidi lent d'un complet i autèntic component de la societat iraquià»

Suport als cristians

- Ajuda a l'Església Necessitada ha llançat una campanya urgent de 100.000 euros per als refugiats, com a resposta a la petició dels bisbes iraquiàns. www.ain-es.org
- Càritas Iraq i Càritas Líban responen a l'emergència facilitant ajuda a les famílies desplaçades amb articles de primera necessitat. www.caritas.es
- L'agència de notícies del Pontifici Institut de Missions Estrangeres, AsiaNews, recapta fons per a la campanya «Adopa un cristià de Mossul» que seran enviats al patriarcat de Bagdad. www.asianews.it

Segons l'organisme vaticà, es tracta «d'una ofensa d'extrema gravetat cap a la humanitat i cap a Déu», com també recorda el Papa. «No es pot oblidar que cristians i musulmans han viscut junts durant segles, construint una cultura de la convivència i una civilització de la qual n'estan orgullosos. I és a sobre d'aquesta base que, en els últims anys, el diàleg entre cristians i musulmans s'ha fet més profund». Per això, exigeix una postura «clara i valenta» per part dels líders religiosos, especialment els musulmans, perquè «en cas contrari, quina credibilitat tindran les religions, els seus seguidors i els seus líders? Quina credibilitat pot tenir encara el diàleg interreligiós?»

Patriarca caldeu de Bagdad

Una de les veus de l'Església iraquiàna que més estem escoltant aquests dies és la del patriarca caldeu de Bagdad i el president de la Conferència Episcopal Iraquiàna, Louis Raphael Sako I. Amb fermesa demana una intervenció conjunta per acabar amb l'amenaça islamista i ajudar els desplaçats. Considera que els esforços internacionals són «insuficients» i que no es pot confiar en un govern central iraquià «en vies de formació». En una nota escrita amb el suport unànim dels bisbes de Mossul i les diferents Esglésies i confessions cristianes, el patriarca denuncia que

«sobre l'espatlla dels cristians s'està consumant un drama a una velocitat vertiginosa».

Louis Raphael Sako denuncia la situació cada vegada més «alarmant» dels refugiats: «Creix exponencialment la necessitat dels béns de primera necessitat; falta coordinació internacional; s'està desaccelerant i limitant l'aplicació de l'assistència efectiva. Les esglésies estan proporcionant tot el que tenen». I no es reprimeix en parlar de la postura dels Estats Units: «La posició del president Barak Obama de proporcionar només ajuda militar per protegir Erbil és decebedora. Els estatunidencs no sembla que vulguin donar una solució ràpida. Mentre el país es troba sota foc creuat, els polítics de Bagdad segueixen lluitant pel poder».

Si la situació no canvia, alerta el patriarca, «el món haurà d'assumir la responsabilitat d'un genocidi lent d'un complet i autèntic component de la societat iraquiàna, la pèrdua del seu patrimoni i la seva cultura. Per resumir la situació dels pobles cristians al voltant de Mossul i fins a les fronteres de la regió kurda: les esglésies s'han buidat i profanat; cinc bisbes es troben fora de les seves diòcesis; sacerdots i monges han abandonat les institucions i missions; les famílies han fugit amb els seus fills! S'ha de fer alguna cosa per salvar aquestes persones, la història de les quals té les arrels en aquesta terra».

Madrid

Polèmica pel tancament d'una capella universitària

La Universitat Complutense va forçar-ne el trasllat i aquest fet va aixecar una forta protesta

Joan Piñol
Madrid

Una universitat és un lloc públic i laïc on la religió no ha de tenir cap paper. Aquesta premissa domina bona part de l'ambient universitari espanyol. És per això que, d'uns anys ençà, les capelles que hi ha històricament a les diferents universitats públiques són les víctimes del moviment d'esquerres i laïcista. Un nou episodi d'aquesta fúria anticapelles s'ha produït a la Universitat Complutense de Madrid (UCM). Concretament, la facultat de Geografia ha iniciat a mitjan juliol una forta campanya per tancar la capella que hi ha en aquest campus.

Els problemes van començar quan el 14 de juliol, en plenes vacances, la UCM va fer públic un comunicat en què anunciava que l'endemà tancaria la capella de la Facultat de Geografia per convertir-la en una aula. La universitat afirmava que l'arquebisbat de Madrid havia estat informat d'aquest canvi en una reunió mantinguda el 23 gener del 2013. Per la seva part, l'arxidiòcesi defensava que la capella no es podia tancar sense oferir als estudiants un altre espai. En canvi, la UCM únicament havia ofert una antiga classe d'informàtica de 10 metres quadrats i sense finestres. «L'arquebisbat sempre ha deixat clar que no es pot parlar de trasllat de la capella quan el lloc que s'ofereix no reuneix les condicions necessàries. Proposar el trasllat de la capella en aquestes condicions és el mateix que tancar-la.»

Diverses organitzacions, com HazteOír, han enviat correus electrònics al rector de la universitat per demanar-li que notanqui la capella. En total, 50.000 persones han enviat aquestes queixes. A més, des de l'anunci del tancament s'han succeït misses de protesta als passadissos de la Facultat de Geografia. Per evitar aquestes protestes, el degà va canviar el pany de la capella la tarda del dia 14, només unes hores després d'anunciar-ne el tancament. D'aquesta manera va bloquejar la iniciativa d'un grup d'estudiants que pretenien passar la nit resant dins la capella. Tot i així, les protestes es van mantenir al vestíbul i als passadissos. L'Església va donar suport als alumnes i el dimecres 16 de juliol Mons. César Franco, bisbe auxiliar de Madrid, va presidir la missa al passadís amb l'assistència d'uns dos-cents estudiants i professors. El prelat va reconèixer «la preocupació» del cardinal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco, pel tancament de la capella però va mostrar-se obert a continuar «el diàleg càlid, respectuós i constructiu» amb les autoritats universitàries.

La mobilització de centenars de persones ha forçat la Universitat a donar alternatives al tancament. La Facultat ha cedit als estudiants catòlics una aula d'uns 50 metres quadrats. Tot i ser un espai més gran que el que es proposava en un inici, la nova ubicació és la meitat de gran que l'antiga capella i no té

L'arquebisbat va renunciar des de l'inici al dret que tenia que la Universitat pagués el manteniment de la capella

sagristia. Com recorden els estudiants, la capella es va construir juntament amb la resta de la Facultat, l'any 1975. L'arquitecte va dissenyar especialment l'espai perquè allotgés una capella.

L'arquebisbat de Madrid reconeix que «no s'ha arribat a l'acord desitjat», tot i que accepta el canvi d'ubicació ateses les pressions de la Universitat. Així doncs, no hi ha hagut acord sinó una política de fets consumats.

No falten aules

L'argument que ha esgrimit el degà de Geografia, Luis Enrique Otero, és que necessiten l'espai de la capella per posar-hi una aula. Els estudiants catòlics, però, han denunciat que el mateix deganat va admetre l'any 2012 que amb l'eliminació de les llicenciatures ja no hi havia problemes d'espai. Segons ha pogut saber *Catalunya Cristiana*, la facultat ha perdut un 6% estudiants entre l'any 2012 i el 2014. Així doncs, la necessitat d'espai no sembla tan urgent de cara al curs vinent si estan disminuint els alumnes. Molts estudiants també apunten que l'any vinent se celebren eleccions per escollir un nou rector i que Otero ha manifestat la seva intenció de presentar-s'hi. La polèmica podria ser, doncs, una estratègia electoral.

Prova d'això és que, mentre Otero va sol·licitar la presència dels antidisturbis per frenar els estudiants catòlics, no ho va fer en l'última vaga, el març passat. Llavors, un grup d'estudiants encaputxats que protestaven contra la pujada de taxes s'havia tancat dins la facultat i el degà va impedir a la policia que hi entrés. En canvi, ara no ha dubtat a

cridar els mateixos policies per aturar un «perillós» grup d'estudiants que resaven el dimarts 15 de juliol. Aquell dia tres grups d'antiavalots protegien la facultat i van impedir l'entrada del capellà i de diversos estudiants.

30 capelles

La polèmica s'emmarca en una batalla més crucial: la intenció de la Complutense d'eliminar totes les capelles de la universitat. Si ho aconsegueix, seria una victòria laïcista de gran valor. La Universitat Complutense és la segona més gran d'Espanya, amb més de 88.000 estudiants. A més, amb 8 capelles, és la segona universitat de l'Estat amb més centres de culte, empatada amb la Universitat Politècnica de Madrid que també en té 8. En total, hi ha 30 capelles en universitats públiques, de les quals 21 estan a la regió madrilenya.

Per assegurar l'existència de les capelles, l'any 1993 es va signar un conveni entre el llavors rector Gustavo Villapalos i l'arquebisbe Àngel Suquía. Aquest conveni encara està en vigor, perquè l'any 2003 es va prorrogar deu anys més. L'any 2013 es van obrir les negociacions per renovar-lo i llavors van sorgir les primeres dificultats. José Carrillo, l'actual rector, fill de l'històric líder del comunisme espanyol, va anunciar la intenció de cobrar a l'Església el lloguer de les vuit capelles. La disputa arran de la capella de la Facultat de Geografia és una peça més dins les maniobres del rectorat per modificar l'acord de fa 21 anys. A més, el conveni ja no es compleix estrictament per voluntat manifesta de l'Església. L'acord

estipulava que la Universitat havia de pagar el sou dels capellans universitaris i també les despeses de manteniment de les capelles. L'arquebisbat de Madrid va renunciar a aquestes ajudes econòmiques. Així doncs, les capelles no costen ni un euro a la Universitat.

La pastoral universitària madrilenya té molta activitat i, només aquest any, 71 universitaris s'han confirmat. L'assistència a les misses tampoc és baixa, i a la capella de la Facultat de Dret de la UCM hi assisteixen una mitjana de 60 persones a les 3 celebracions diàries. A la missa diària de la facultat de Geografia hi assistien 20 persones de mitjana.

On sí va haver-hi problemes va ser a la capella de la Facultat de Psicologia de la Complutense. L'any 2011 un grup de noies va interrompre una missa, es va despullar al costat de l'altar i es va començar a besar. La polèmica es va tancar amb una missa de reparació en què més de mil persones van resar per la conversió d'aquestes noies. Mons. César Franco, llavors també l'oficiant, va proclamar: «Des de la nostra fe, les perdonem.»

A Barcelona, l'única capella universitària és a la facultat d'Economia de la UB. Aquest recinte religiós també va ser objecte d'atacs que van tenir el seu clímax quan el gener del 2010 els estudiants que volien assistir a missa havien de ser escortats per agents de seguretat. El conflicte s'ha alleugerit i la capella segueix mantenint el culte. Per ara, les capelles a les universitats públiques es mantenen gràcies a la pressió dels estudiants catòlics. Tot i així, vindran més polèmiques perquè l'impuls laïcista de tancar-les segueix viu.

Punt de vista

Dolors Vidal

Directora del màster en Turisme Cultural de la Universitat de Girona

Catalunya, un territori expert en turisme receptiu i emissor

Catalunya és un dels territoris més importants en recepció turística del món i també és una comunitat turística emissora. Catalunya s'ha dotat des de fa més d'un segle d'estructures de promoció turística, concretament des del 1908. Els moviments excursionistes i l'estímul i èxit de visita de les grans exposicions europees, i en concret la de París del 1900, van desenvolupar entre els catalans la seva vocació turística. I en aquests cent anys hi ha hagut etapes molt bones en qualitat turística i d'altres de més penoses.

Avui la promoció la fa l'Agència Catalana de Turisme. Segueix un pla estratègic que es va implemant fins al 2016. El mètode de treball d'aquests plans és relativament lent, però eficaç en tant que molts i diversos agents turístics hi participen. A part de l'Agència, a Catalunya operen els diversos ens de promoció turística municipals i els patronats que promocionen el territori i les marques consolidades de turisme.

Els resultats numèrics són notables. Estem parlant d'un total aproximat de 16 milions de visitants estrangers durant el 2013, 12% d'ocupació de la població laboral i el 15% del PIB. Els turistes són veritables «ciudadans temporals» que utilitzen els serveis públics i són clients directes dels sectors productius del país. Aquest concepte de l'Agència Catalana de Turisme és clau per entendre la relació que es proposa entre ells i nosaltres.

Puc resumir cinc punts febles i cinc punts forts del turisme a Catalunya. Com a ciudadans temporals, viuen, miren, s'alimenten, estimen i somien a Catalunya.

Entre els febles, Catalunya presenta un model de

gestió més quantitativa que qualitativa; el turisme ha provocat danys importants en el paisatge; el turisme s'entén sovint com un mal necessari; hi ha poca formació entre la població, a les escoles i instituts sobre el turisme en la seva complexitat i manca d'autoestima turística i manca de personalitats rellevants que en el passat s'hagin interessat seriosament per aquest àmbit d'estudi i activitat.

Entre els forts, bona ubicació com a terra de pas i ben situada en l'imaginari de bona part d'Europa i altres parts del món; augment de l'estudi, la recerca i la transferència especialitzats, també en programes de turisme religiós i en la posada en valor del patrimoni per al turisme; creixement de l'estratègia per elaborar i comercialitzar bons productes i prestigi de la ciutat de Barcelona i algunes de

les zones d'interior i de la costa.

En el futur immediat, Catalunya té una gran oportunitat d'especialitzar-se en acolliment turístic a la manera contemporània, es a dir, per a públics i necessitats ben diverses. La Unió Europea està interessada en l'especialització de l'espai comunitari en temes i que cadascú excel·leixi en producció o serveis determinats.

El turisme vinculat a la cultura, el patrimoni, les creences, les estades de silenci i les rutes a santuaris i monestirs creixerà, i Catalunya pot fer visible que està preparada per a això. És hora de posar en marxa un sistema fort de comunicació del sagrat, del seu simbolisme iconogràfic, de les músiques, de l'art. El turisme és això. Veure, viure, entendre i gaudir. Descobrir-nos amb els que ens visiten.

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

«No he deixat res... tinc el Tot»

He tingut la sort de poder veure una entrevista televisada al P. Marc, monjo del monestir de Poblet. L'entrevistadora li va preguntar pel monestir, la vida monacal, la distribució de la jornada... El bon monjo responia fent honor a la bonhomia que solen tenir els monjos. Moltes vegades va parlar de l'alegria i de l'acció de gràcies com a realitats fonamentals de la vida contemplativa. L'entrevista va ser molt agradable, simpatiquíssima.

Vaig trobar originalíssima i lògica la resposta a aquesta pregunta de la locutora: «Què ha hagut de deixar per causa de la seva vocació?» La resposta va ser ràpida: «No he hagut de deixar res. Tinc Aquell, que és el Tot.» Quina resposta tan sensata!

L'anècdota em va fer pensar en la realitat de la vocació. Se sol insistir en les renúncies que comporta respondre a la crida divina. Seguir Jesús suposa renunciar a determinades realitats humanes. Però el seguiment està per damunt de totes les altres coses, fins i tot humanes i cristianes. El monjo, per tant, si tenia Crist, ho tenia tot. No tenia cap raó per enyorar altres situacions. Tenir Jesús en el centre de la vida és totalment humà. És un do que ennobleix la petitesa de la persona. És plenitud!

Tota vocació cristiana compta amb Jesucrist. Però hi ha diverses vocacions. I totes, a fi de comptes, són una opció per a Ell. Dins de les diferents crides, n'hi ha algunes que demanen un testimoniatge especial. Són la del sacerdot, la del monjo, la de la monja, la dels religiosos, la dels consagrats... El Concili Vaticà II va distingir entre els cridats a testimoniar la vocació radical amb opcions radicals i la dels cridats a la vocació de transformar la realitat creada. Són vocacions íntimament complementàries. Uns i altres troben Crist en el cor de la seva vocació. Practiquen la dita paulina: «Res no em podrà separar de l'amor de Crist.»

He volgut referir aquest exemple a fi de destacar els avantatges de la vida sacerdotal i de la vida contemplativa. Sí, la del rector d'una parròquia i la que comporta vots i vida comunitària. Tots aquests poden tenir el somriure, la benignitat i l'alegria que traspuava el monjo amb el primer pas evangelitzador: l'acollida.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Saintes Maries de la Mer (i II)

La llegenda explica que durant la primera persecució dels cristians, allà cap als anys cinquanta, els jueus no gosaren matar Llätzer. Qui era capaç de fer-ho amb un ressuscitat? Van decidir, doncs, pujar-lo en una barca, amb les seves germanes Marta i Maria i una criada egípcia, amb la pell de la cara fosca, que es deia Sara. S'hi van afegir també, segons sembla, la de Salomé i la de Jacob. La barcassa no tenia ni rem ni vela. Maria va estendre el seu vel, que va fer de vela, i el vent els va conduir a aquest indret. Maria, que s'identifica amb la de Magdala, se'n va anar a la muntanya a plorar els seus pecats, a la Sainte-Baume, de la qual escriuré un altre dia. Marta va matar la Tarasca, un monstre que delmava la població veïna, que ara es diu Tarascó. Llätzer va evangelitzar Arles. Van quedar, per tant, a l'indret les altres dues, les relíquies de les quals es baixen solemnement el dia de la festa. Festa que celebren solemnement i alegrement els gitanos, i l'endemà el clergat. Dic alegrement, però que ningú no esperi l'alegria tan pròpia dels peninsulars. El comportament de la canalla és una altra cosa, els petons i abraçades a la seva patrona són un espectacle sorprenent i admirable.

Què hi ha de veritat en tot això? La suprema veritat de la creativitat de la imaginació i devoció popular, que no coincidirà necessàriament amb el sentit que acadèmicament donem nosaltres a la història.

El que és cert és que la fe cristiana va penetrar a la Gàl·lia pel Roine. La Camarga ocupa l'immens delta que el riu forma en la seva desembocadura. A Lió es va establir el primer i genuí nucli eclesial, amb els seus màrtirs i els seus bisbes; el principal va ser sant Ireneu, gran figura teològica i testimoni personal. També va morir màrtir. El van seguir dos concilis ecumènics. Aquí va quedar aquesta prova de la pietat popular que encara perdura.

Per aquí passaria sant Francesc, camí somiat del seu Marroc, que li proporcionaria el martiri desitjat, segons pensava. Per aquí van passar tants pelegrins, camí de Compostella. Més exactament, per la veïna població d'Arles. Mireia, la composició literària en prosa o en vers, és un testimoni d'aquesta religiositat popular.

Els *santons de Provence* són paral·lels als nostres pessebres, que a França no es feien a les cases, com fem nosaltres i que són d'origen franciscà. Els nostres, passant per la cort de Sicília i arribats a la de Madrid, es van estendre per la península i són duts immediatament a Hispanoamèrica. Els *santons* en són expressions equivalents, però no exactes.

Viatger cristià que et desplaçes camí de la Costa Blava, Aix en Provence, Cannes i Niça, per continuar cap a Pisa, Florència i Roma, o pel Gran Sant Bernat, entra a Suïssa, si disposes d'unes hores, no deixis d'acostar-te a les Saintes Maries de la Mer i meditar-ne la riquesa espiritual, mentre et delectes mirant la seva rica fauna salvatge. Tampoc no t'oblidis de mirar el mar, una mica més al nord d'on t'estic parlant; hi podràs distingir l'illa de Saint Honorat, on a la seva abadia cistercenca de Lérins viu una de les més antigues comunitats monacals de l'Europa occidental.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La misericòrdia, cimal de la perfecció

Jesús, després de passar una nit de pregària a la muntanya, reuneix els deixebles i entre ells en tria dotze, als quals dona el nom d'apòstols (Lc 6,36-38). Amb ells, baixa de la muntanya a una plana, on troba molts altres deixebles seus i una gran gentada, que hi ha anat per escoltar-lo i fer-se guarir les malalties. S'amunteguen al voltant seu per tocar-lo i beneficiar-se de la seva força sanadora. Pronuncia un discurs llarg, que comença amb la paradoxa de les benaurances i de les maldances. Tot seguit parla de l'amor als enemics i aconsella una sèrie de pautes de conducta, que cristal·litzen en el criteri: «Tal com mesureu sereu mesurats.»

Aquest text de Lluç es correspon amb un de Mateu. Tanmateix hi ha una frase que presenta una diferència notable. Mateu escriu: «Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial» (5,48). En canvi, a Lluç llegim: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare.» Una interpretació errònia de la frase de Mateu ha provocat patiments notables. La paraula que fa servir en grec és *τέλειος*, i vol dir perfecte, sense taca, definitiu, realitzat. La perfecció sembla centrar-se en un mateix, en la preocupació per ajustar-se als canons del que és normatiu i correcte, en la impossibilitat d'admetre cap error o taca que allunyi de la plenitud. Aquest ideal fàcilment es distorsiona i es torna obsessiu. El judici substitueix l'acceptació. La ira la serenar. En canvi, Lluç fa servir el terme grec *οικτίρμονες*, que significa compassiu, misericordiós. Representa una mirada a l'altre des del cor i les entranyes pròpies, que genera una empatia amb el dolor i el patiment aliè. Es tracta de proximitat, de cordialitat, d'acompanyament. En aquest cas, la misericòrdia no se centra sobre un mateix, sinó en l'altre. No és un autoreferent, sinó que es

La misericòrdia no se centra sobre un mateix, sinó en l'altre. No és un autoreferent, sinó que es nodreix d'una actitud amorosa

nodreix d'una actitud amorosa. No hi ha judici, sinó acollida. Mateu parla del Pare celestial, perquè la perfecció té a veure amb el que és sublim. Lluç, en canvi, només parla de Pare, sense necessitat d'adjectivar-lo. Possiblement, per interpretar correctament aquest verset de Mateu, que ens convida a ser perfectes, cal anar al verset de Lluç, que ens proposa ser misericordiosos. És que no podria ser que la perfecció, lluny dels canons rígids de la norma i de la mirada sobre un mateix, es dugui a terme en el cor misericordiós? La vida en Jesús, com a reflex del Pare, és amor, compassió, misericòrdia. L'essència de la vida cristiana és l'amor, per això sant Joan de la Creu afirma: «A la tardor de la vida se'ns jutjarà sobre l'amor. Ombres, imperfeccions, fallades, errors, pecats... es relativitzen quan s'imposa l'amor. Pedro Crespo, alcalde de Zalamea, diu a la famosa obra de Calderón de la Barca: «que errar lo menos no importa si acertó lo principal».

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«Donar primacia a Déu és viure una vida al servei dels altres»

Aquest és un dels últims missatges que el papa Francesc ens ha regalat. Com que estic fora, en una casa d'espiritualitat, i no tinc massa ocasions de veure el telenotícies, acabo d'obrir Internet i he anat directament a les últimes notícies de Gaza. M'han impressionat una sèrie de fotografies, una rere l'altra, que variaven ben poc. En totes es veia la mateixa acció: homes corrent amb una persona, ferida o morta, porta-

Fins i tot de vacances, quan aprofitem per omplir-nos l'esperit i descansar una mica, tenim oportunitats de donar aquesta primacia a Déu

da a coll. Algunes d'aquestes càrregues humanes eren nens. Dos països que responen sempre amb violència davant la violència no deixen mai de produir víctimes. No vull aquí ficar-me en culpabilitats ni en arguments polítics. Només vull fer referència a les paraules del Papa. I és que sempre n'hi

ha «d'altres». Les imatges d'aquells homes transportant ferits eren més eloqüents que qualsevol frase explicativa del que és posar-se al servei dels altres. Vaig recordar de seguida el lema de Metges Sense Fronteres: «L'única cosa que pot salvar un ésser humà és un altre ésser humà.» En mig de tanta deshumanització que suposen les guerres, sempre hi ha «éssers humans» que donen la primacia a Déu, tot posant-se al servei dels altres.

Fins i tot de vacances, quan aprofitem per omplir-nos l'esperit i descansar una mica, tenim oportunitats de donar aquesta primacia a Déu de què ens parla Francesc. Però us ho confesso. Experimento un sentiment proper al remordiment en veure que jo puc gaudir d'aquests espais i moltes persones, els meus amics, no. És per això que sempre em considero lluny de participar de les pobreses a les quals m'acosto, perquè jo sempre tinc passatge d'anada i tornada. Avui mateix, en un dels pocs moments que he encès el mòbil, he rebut una trucada. Era d'un amic que no té vacances perquè està reixes endins... M'ha parlat de la calor, del cansament de viure un dia igual que l'altre, dels nervis, que a la presó sovint a l'estiu augmenten, per diferents causes... Les meves paraules d'ànim m'han semblat molt pobres. Jo no puc trucar-los a la presó, només puc escriure'ls... Sé molt bé que ningú no és necessari, que malgrat que no hi pugui anar, el meu cor està amb ells i la meua pregària farà molt més que jo. Ho sé, però ho sento...

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Zoom

Eduard Brufau

Les darreres setmanes s'ha intensificat l'allau de persones que intenten creuar la frontera entre el Marroc i Espanya. Centenars d'immigrants, la majoria de l'Àfrica subsahariana, han saltat la tanca de Melilla o bé han arribat a la costa andalusa amb embarcacions precàries. El nombre de morts es desconeix. Les perifèries a què es refereix el papa Francesc no paren d'interpel·lar-nos.

Els joves «ni-ni»

Fa pocs dies vaig sentir una conversa entre persones de mitjana edat. Feien referència als joves «ni-ni»: ni estudien, ni treballen... Pensant en aquesta conversa, vaig arribar a una conclusió. Conec una bona colla de joves «ni-ni» molt diferents: familiars, parents, fills d'amics i coneguts per veïnatge que són els que faran del nostre món un espai nou, de bona convivència.

Són tots els joves que ni es droguen, ni beuen, ni tenen mandra a l'hora d'estudiar o treballar, ni van darrere del botellón, ni cerquen la distracció destrossant material urbà, ni són egoïstes, ni passen davant d'un ancià amb inferència o menyspreu, ni... tantes coses més. Saben acompanyar i ajudar el qui tenen al costat, es mouen en tasques de voluntariat. Aquests sí que són el futur de la nostra humanitat, adolorida i cansada de tantes morts injustes, de tantes guerres, de tant negoci brut i de la venda d'armes.

Us animo a continuar gaudint de la vostra joventut i que continueu ajudant el qui ho necessita amb la vostra solidaritat generosa.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Oposició intel·ligent?

Estem vivint uns temps força difícils. De fet, en moments de dificultats, tant a nivell econòmic com de greus incidents familiars o laborals, les persones amb «dos dits de front» acostumen a fer pinya, a lllimar diferències, a buscar acords. Veig en els debats parlamentaris de Catalunya que els partits de l'oposició ben «oposicionats» ho critiquen tot; tot està mal fet, no hi ha projecció de futur, res no és encertat. Segurament hi ha coses poc encertades o equivocades, però no totes. Es veu que l'oposició fa

Papolatria? No, gràcies

«La papolatria està en declivi.» Aquestes contundents declaracions del director de *L'Osservatore Romano* recollides en una entrevista publicada recentment m'han resultat especialment reconfortants. Sovint veig molts cristians, especialment periodistes, enaltir cegament qualsevol actitud, paraula o acció del Pontífex, fins i tot quan aquestes són contradictòries entre si. Si parla poc, perquè és discret; si ho fa molt, perquè és extravertit i proper. Amb aquestes actituds li fem un fals favor al Sant Pare. El papa Francesc ha assegurat repetidament que ell és com qualsevol altra persona i que s'equivoca com tothom. És per això que m'alleugereix pensar que l'adoració cap al Bisbe de Roma és una moda en decadència. Al Papa Francesc se l'estima amb tots els seus errors i defectes, que són el que, en el fons, el fa humà, accessible i exemplar.

MIQUEL VERA
Barcelona

pinya per parlar de pocs o cap encert i veure-ho tot en negatiu, mai res no els està bé.

Realment, ha de ser molt difícil tirar Catalunya endavant arrossegant aquest «llast» de negacions, crítiques i desacords.

EDUARD PAGÈS CAMPS
Sant Cugat del Vallès

La fam de vida

Sabem per experiència —encara que de vegades no ens interessi recordar-ho— que, a més de la fam física, l'home té una gana que no pot ser saciada amb l'aliment ordinari. És la fam de vida, fam d'amor, fam d'eternitat. L'Església fracassaria si deixés d'anunciar que només Jesucrist satisfà aquestes necessitats. És important subratllar que l'espiritual i el social no són àmbits separats.

Viure l'experiència de la fe, recordava el Papa, vol dir deixar-se nodrir pel Senyor i construir la pròpia existència sobre la lògica de l'amor de Déu, que a nosaltres se'ns comunica en el sacrifici de l'Eucaristia. Amb

la seva gran tasca social, l'Església anuncia al món l'amor incondicional de Déu per l'home, que és, a més, qui pot satisfer aquesta fam en aquesta vida.

LLUIS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Gaza

Una guerra en legítima defensa —com per aquí es pretén— té uns límits en la tradició moral d'Occident —per imprecisos i odiosos que siguin els seus requisits—, i aquí és evident que ni és l'últim recurs, ni proporcionat, ni amb perspectives d'èxit, ni sense que provoqui danys menors dels que evita, ni emparada en una causa tan justa com caldria, ni les víctimes innocents són inevitables... No s'aguanta per enlloc; és un desastre de lluita antiterrorista que se situa en el mateix pla del terrorisme que combat.

JOSÉ IGNACIO CALLEJA SÁENZ DE NAVARRETE
Vitoria-Gasteiz

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Favoritismes

De petit, a l'escola, em posava de molt mal humor veure com alguns mestres tenien els seus alumnes «favorits», que acostumaven a fer el «pilota». A la vida he pogut experimentar que el «favoritisme» i «endollisme» són una veritable xacra i una font d'injustícies: ignorar els mèrits i la trajectòria professional, atribuir a dit i amb criteris més que dubtosos els llocs de més responsabilitat... La llista seria llarga. Ara veig que alguns establiments, a certs clients, els donen «tracte preferent». No creu que això és una autèntica injustícia? Què en diu l'Església?

Penso que vostè té una dosi molt considerable de raó en tot el que diu. Jo també he constatat moltes d'aquestes coses que vostè menciona, i en àmbits on mai no haurien de produir-se. I, certament, aquestes arbitriarietats i aquesta mala gestió de la capacitat de decisió per part de moltes persones és una font de molts mals: ressentiments, enveges, odis... Conec empreses, i és trist dir-ho, on per coses així la gent s'arrencaria els ulls. Que important és la prudència i la rectitud en aquells que prenen decisions que afecten de manera important la vida dels altres! Em ve al cap aquell salm que diu: «Déu meu doneu al rei el vostre seny, al príncep, la vostra rectitud, que governi amb justícia el vostre poble i sigui recte amb els humils.»

Moltes de les actituds mencionades, com per exemple actuar amb favoritisme envers algú a l'hora de donar un lloc de treball i negligir una altra persona amb més mèrits i capacitats, constitueixen un pecat greu. De vegades s'excusen dient que «sempre s'ha fet així», que «és el *modus operandi* de la casa», però això no treu res a la injustícia dels fets. L'Església en parla i dona principis d'actuació en molts àmbits. Només cal llegir el *Compendi de la doctrina social de l'Església*, que hauria de ser una lectura obligada per a tot catòlic amb un grau de cultura acceptable i amb voluntat d'establir un diàleg seriós amb els homes del nostre temps. També recordaria que Jesús ens dona un principi d'or per a aquests i altres assumptes: «Que no sigui així entre vosaltres.» Certament no podem evitar que «simpaties» o «antipaties» ens impulsin a actuar amb un favoritisme injust a l'hora de tractar el nostre proïsme, però sempre hem de fer prevaldre el seny i la voluntat. Decidir només a base d'impulsos, sentiments i impressions porta a grans equívocs i injustícies. També el Senyor ens diu que procurem tractar els altres com ens agradaria que ens tractessin a nosaltres. En definitiva, mireu de tractar bé tothom actuant amb rectitud, justícia i caritat.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

El diàleg com a trobada

Mn. Antonio Bordás Belmonte

La paraula «diàleg», segons la seva etimologia, significa intercanviar pensaments entre diferents persones; d'aquí veiem la importància que té per a la convivència la transmissió de la cultura i del pensament. El papa Francesc en la carta *Evangelii gaudium* ens ha parlat sobre aquest tema i ho amplia en l'àmbit dels Estats, en la societat, la cultura i la ciència, en els creients i els que no formen part de l'Església.

L'Església porta amb ella aquest bagatge: primer la fe en Déu i dos mil anys d'història, com una societat ja madura en l'experiència.

L'Església vol dialogar amb els responsables dels pobles perquè promoguin «l'evangeli de la pau» (Ef 6,15). El diàleg és un element necessari perquè la gent pugui entendre's i comprendre's mútuament. El subjecte històric en tot aquest procés de diàleg és tota la gent i la seva cultura, i per fer-ho realitat cal fonamentar-se en la dignitat de tota persona humana i el bé comú.

Fe i cultura

Pel que fa al diàleg entre fe i cultura, es requereix que les ciències segueixin el seu propi mètode d'estudi basat en l'observació, en l'experiència; la teologia i la filosofia té el seu propi mètode que «eleva l'ésser humà davant del misteri» (EG 242). La fe no s'oposa a la raó, sinó que s'ajuden mútuament i es complementen, com afirmava sant Tomàs d'Aquino (*Summa contra gentiles*, I, VII). La fe necessita de la ciència i la ciència necessita de la fe, les dues s'impliquen per al bé de l'ésser humà;

però cal evitar l'adoctrinament.

Cal el diàleg entre els creients, en primer lloc entre els cristians, per les nostres divisions, hi ha catòlics, ortodoxos, protestants, anglicans, coptes. Aquesta divisió és escandalosa per a qui se li anuncia per primer cop l'evangeli i són molts els qui mai no han sentit parlar de Jesucrist. Entre els creients hi ha un grup destacat, que és el poble jueu, que va rebre de Déu l'aliança i les promeses, per això ens podria ajudar «llegir plegats els textos de la Bíblia hebrea» (EG 249).

A més, el Papa insisteix que el «diàleg

El Papa insisteix que el «diàleg religiós és una condició necessària per a la pau al món»

religiós és una condició necessària per a la pau al món» (EG 250). Aquest diàleg ha de dur a cercar la pau i la justícia entre els homes, però el diàleg, per ser fructífer, no ens ha de portar a renunciar a les nostres pròpies conviccions religioses, sinó a escoltar i comprendre l'altre.

El Papa afirma que una persona, professant una altra religió, si és fidel a la pròpia consciència, pot viure molt bé en la gràcia de Déu. La societat, les nacions, els pobles, les religions, les ciències han de buscar espais per al diàleg, si es vol entendre i ajudar l'ésser humà.

Aigua viva. Idees per viure intensament la vida

El mig just

Jordi-Maria d'Arquer

«Era una reliscada evitable», diem en ocasions, tant més si la reliscada és pública i notòria, amb menció especial en la política, que ve a ser la gestió de la convenció en matèries opinables del que tots hem de complir per optimitzar la nostra convivència. Solen ser casos molt tristos, i especialment greus si el moment social i polític és tan convuls a nivell mundial com l'actual. Per tant, d'un polític se n'espera més integritat, no només per coherència amb la seva vocació, sinó perquè, en resposta a aquesta vocació, ens representa a tots, i perquè en teoria representa la llei mateixa (i per tant, ha de complir-la).

En els casos d'escàndol ha d'assenyalar-se, és clar, i pagar de la manera convenient, però no cal rabejar-se amb violència tot i que sigui verbal contra l'infractor per treure-li les

dents. Quants entre els que assenyalen i s'esquincen les vestidures deuen haver fet o defensen alguna cosa pitjor? (Em ve al cap l'avortament, és clar, que és l'assassinat del més indefens). No judiquem, i no serem judicats (cfre. Mt 7,1); desqualifiquem el fet, no la persona. «Qui estigui sense pecat, que llenci la primera pedra», va sentenciar Jesucrist en l'episodi de l'adúltera (Jn 8,7). Tots som pecadors, uns més i d'altres menys, però tots. «Aquesta civilització global es va passar en el culte que ha fet al déu diners», va denunciar el Papa en la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro.

En aquests casos, la corda oprimeix l'infractor, tant més des de les butaques de la política, perquè des d'aquí es vol evitar la criminalització de tota una classe dirigent que ha de retre comptes públicament; però sobrepasar-se és una temptació massa empra-

da i en la qual es cau molt, només per intentar guanyar uns vots...

És lícit investigar per delimitar la infracció si pensàvem que algú era íntegre i descobrim el pastís. Potser ho sigui en altres coses (hem de dir «potser», perquè ja hem comprovat

que no tant). És possible que a partir de llavors matisem aquella persona. Malgrat tot, les coses com són. Que cerquem el punt mitjà. Que el trobem. Per justícia. Per amor a la veritat. I que no caiguem en l'error de tants... ni en el de l'infractor.

Petjades de la Seva Presència

El poder de les coses petites

Carlos Dorado
Sacerdot de Getafe

Carlos Dorado

**«L'abella és ben petita comparada amb els altres animals que volen, però la seva mel és la cosa més dolça»
(Sir 11,3)**

Generalment, pensar en abelles acostuma a provocar-nos una certa inquietud, ja que ens recorden la seva picada dolorosa o el seu zum-zum molest. La por ens envaeix si veiem una bresca d'aquests insectes incansables, amb el seu anar i venir inacabable. Tanmateix, si pensem en la seva mel elaborada, tan dolça, tan valuosa i descobrim que la seva tasca ajuda a pol·linitzar centenars d'espècies de

flors que necessiten la seva acció, la nostra perspectiva canvia. Com en són, de significatives, moltes de les petites coses que fem. Ningú no les veu, però poden arribar a transformar la realitat que ens envolta per a bé o per a mal. Déu guarda totes i cadascuna de les nostres bones obres, per molt petites que siguin, des del mocador que agafem a la persona que li ha caigut, fins a aquesta persona que deixem passar en una intersecció quan conduïm. Perquè, per a Déu, tot és important. Déu se serveix de les petites obres de la gent senzilla per donar consol i esperança, o per infondre ànims. No hem de malbaratar mai cap obra d'amor, per petita que sigui. Déu rep aquest amor.

Tradicions culinàries

L'olla dels pobres i les pitances dels caputxins

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels Caputxins de Catalunya

Etimològicament semblaria que *pitança* ve de pietat o pietança (plat de caritat); és a dir, l'alimentació suplementària que es donava a taula. Aquest origen etimològic lliga, d'alguna manera, amb la definició que hi donà l'any 1611 Sebastián de Covarrubias en el *Tesoro de la lengua castellana*: «Llaman pitança la limosna que se da al sacerdote que dice la misa.» D'altra banda Julio Casares, l'any 1948, en el *Diccionario ideológico de la lengua española*, a pitança hi dona un sentit molt més aproximat a l'aplicat pels frares i monges d'època moderna i contemporània: «Alimento cotidiano. Ración o comida que se distribuye a los pobres» [:pietança]. El diccionari de la Reial Acadèmia ho perfila encara molt més: «Ración de comida que se distribuye a los que viven en comunidad», mentre que el reverend Pere Labèrnia, per la seva banda, en el *Diccionario de la lengua catalana* indicà que pitança és «Tota vianda que no és pa ni vi, és la posada de carn, cansalada, ciurons o mongetas y verdura. Olla», i recull, també, l'expressió «*Pitansa doble*: lo extraordinari que se sol donar en algunas comunitats en dias clàssichs» [:alimentació suplementària de pietança, o plat de caritat], com era el primer plat, o entrant, servit als convents caputxins en algunes festes com a pitança que, en alguns casos, era elaborat, com indicàvem en l'article anterior, a base de naps cuinats.

En els convents de caputxins d'arreu d'Europa es preparava, cada dia, la popular «olla dels caputxins» o, també, «sopa dels pobres», que,

La «sopa dels pobres» també se solia repartir a la porteria a benefici dels necessitats de les poblacions i dels pidolaires que s'hi trobaven de pas

a més de servir-se al refector dels frares, també se solia repartir a la porteria a benefici dels necessitats de les poblacions i dels pidolaires que s'hi trobaven de pas. Aquesta sopa era menjada al refector dels convents i, alhora, oferta també quotidianament als necessitats. Aquesta «sopa dels pobres» era força ben condimentada i era molt semblant a la que es menjava a les cases pairals de casa nostra. Una de les antigues receptes ens indica la manera de cuinar-la:

«Posa la olla al foch ab lo caldo, y quan bulli tira-hi algun nap, algun ull de col blanch y de tota mena de verdura, y tot capolat. A més, hi tires castanyas, cascabellitos, prunas, un puny de mongetas y altre de ciurons; y això primer quan sia perbullit, posa-hi també bossins de codonys y cabeças de alls senceras, espècias, y safrà al últim. Y en havent bullit tot assò un quart [d'hora], tira-hi lo arròs y adverteix que, cada lliura de arròs té de correspondrer una maitadella y mitja de caldo, y quan hage que lo arròs bulli, tira-hi els fideus; a no ser que fossen dels més grossos, que en est cas tira'ls-hi ab lo arròs junt, que los fideus fins ab un bull ja són cuits, y per assò no aprofitan posats ab verdura. Després, al cap de un quart que lo arròs bullirà, treu la olla del foch, y posa-hi lo safrà, y fes que la olla reposi un quart llarch; al cap d'un quart vaja a taula, y mira primer si està entremig de clara y espessa; si és massa espessa tira-hi del caldo que te ha quedat, si és massa clara escorra algo de caldo»; (BUB.Ms-1938, ff. 5-6). La il·lustració mostra un cuiner caputxí amb la típica olla dels pobres.

Viatjant pel món

Camí a Nagorno Karabagh

Bàrbara Virgil
Rutes bíbliques i expedicions culturals
Ruth Travel

La pluja generosa en ple mes d'agost ens va sorprendre mentre anàvem per les carreteres d'Armènia i ens va deixar una imatge que no esperàvem, un arc de Sant Martí preciós just abans de la posta de sol. Les carreteres ens porten aquests dies pràcticament a totes les regions del país, paisatge de planúria fèrtil, de gorges i rius, estepa amb un borissol de verd, per la plana de l'Ararat, per les gorges del Vorotan, per part de la ruta de la seda en el Pas de Selim, la regió de Vailotz Dzor, la de Siunik, però la carretera que aquest any significava una nova experiència era la coneguda com el Pas de Latxin, una carretera entre muntanyes que ens portava des de Goris fins a Stepanakert, al país muntanyós de Nagorno Karabagh, anomenat per tots els armenis també regió d'Artasakh. Un país en què la seva bandera recull simbòlicament el que significa.

La carretera, com totes les de muntanya, comportava un parell d'hores llargues de revolts. Aquesta carretera és el cordó umbilical que uneix Nagorno a Armènia, i al final de la carretera la ciutat de Shushi. Vam arribar-hi un divendres al final del dia i vam visitar la bonica església de Ghazanchetsots, reconstruïda fa poc. Shushi, una ciutat en què les conseqüències de la guerra encara es veuen en les runes de moltes cases. Allà encara eren

Església de Ghazanchetsots.

Abans d'acabar el dia l'arc de Sant Martí va aparèixer al cel a través d'una pluja d'estiu refrescant. No hi haurà guerra aquest estiu a Nagorno Karabagh

ben palpables els fets del 8 de maig del 1992. A Stepanakert, la capital de Nagorno Karabagh, aquell cap de setmana que nosaltres hi érem tot era més tranquil que de costum, al vespre venia de gust passejar amb la lluna plena per la plaça de la República, i arribar fins a les fonts de colors. Tot era tranquil, exteriorment, però un gran neguit ocupava els cors de la gent i cada hora pesava indescriptiblement, encara que els somriures no trencaven les esperances. En unes poques hores es reunien els presidents de Nagorno Karabagh, Rússia i l'Azerbadjan per evitar o declarar de nou una possible guerra a la zona.

Aquell diumenge a Nagorno Karabagh no l'oblidaré mai. Vam assistir a la missa local al monestir de Gandzasar, els cants litúrgics, l'encens, la pregària que elevava els nostres cors cap a Deu en una súplica comú: PAU, Senyor, dona'ns la PAU.

Ara sóc a Giumri, lluny de les muntanyes d'Artsakh, lluny de la carretera que unia Stepanankert a Goris. Abans d'acabar el dia l'Arc de Sant Martí va aparèixer al cel a través d'una pluja d'estiu refrescant. No hi haurà guerra aquest estiu a Nagorno Karabagh. Aquell senyal al cel em va posar al cor una vegada més el missatge de l'Aliança de Déu amb l'home, hem d'ajudar que la pau sigui possible per a tots els pobles del món.

Estiu solidari

Molta feina, molta energia... i molt amor

Anar a passejar a la plaça de Huatabampo, tastar els millors batuts i «tacos» de la ciutat, dinar a casa de les cooperadores... Aprofitem les estones lliures per fer allò que ens queda pendent, conscients que ni de bon tros ho podrem fer tot. Els nens i nenes ens pregunten des de fa dies: «Per què no us quedeu?», i alguns joves fan broma dient que vénen amb nosaltres a Catalunya. No s'imaginem com els trobarem a faltar.

Ens sorprèn que a data d'avui encara hi hagi canalla que ve per primera vegada al Bosco, i això que casa seva es troba a poques passes d'aquí. Entren en grupet, aglutinats, sense parlar, controlant amb la mirada el que els envolta. Acostar-se, preguntar-los com es diuen i fer un «xoca-la!» serveix per trencar el gel i donar-los la benvinguda. És clar que tenir al darrere una colla de xiquets que els observa també ajuda.

La formació d'animadors i animadores i el grupet de mares segueixen sent l'activitat principal de la tarda. Pel que fa als animadors, podem dir que hem viscut

Els seus somriures tímids ens agraeixen aquesta alternativa, allunyada del consum de drogues i delinqüència que els envolta

Anna Figueras i
Carles del Aguila

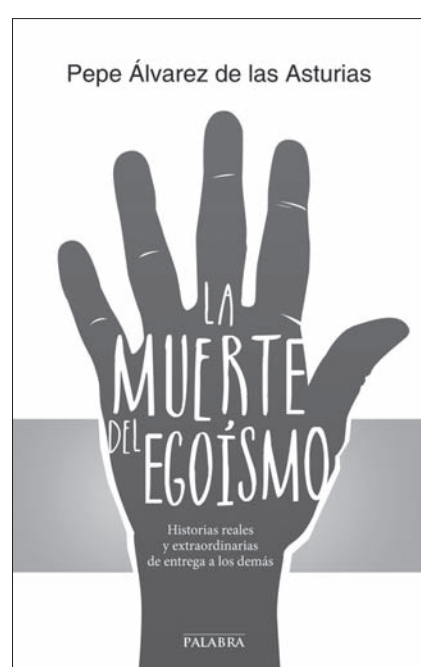
moments de tots colors, ja que de vegades els costa adquirir responsabilitats. Tot i així, hi ha petits canvis que acaben sent grans. Per a aquest dissabte han organitzat una gimcana ells sols per commemorar els bicentenari del naixement de Don Bosco, patró de la congregació salesiana.

Als matins fem mans i mànigues per aconseguir patrocini o material per a la rehabilitació de l'Oratori. De moment, ja hem aconseguit maons per arranjar la pista de «futbol ràpid», ciment, pintura per a algunes parets, sorra i grava per evitar inundacions en algunes zones... I el més important: voluntaris i voluntàries per donar un cop de mà.

El millor de la setmana, les nits de jocs improvisades amb els animadors i animadores fins a tocadetes les 23.00, ja que l'hora d'aixecar-se és al voltant de les 06.00. Els seus somriures tímids ens agraeixen aquesta alternativa, allunyada del consum de drogues i delinqüència que els envolta. Això del voluntariat t'exprimeix l'energia, però és molt gratificant.

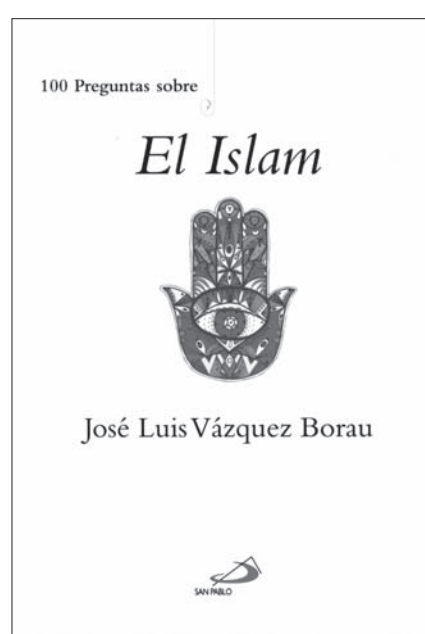
Llibres

PEPE ÁLVAREZ DE LAS ASTURIAS
La muerte del egoísmo
Ediciones Palabra, 2014, 208 pàg.

Ànimes altruistes, herois silenciosos i anònims... En aquest llibre es narren històries reals que demostren que capgirar els valors buits que regeixen el nostre món és possible. Encara hi ha esperança. Qualsevol acte de bondat, per insignificant que sembli, té conseqüències inabastables. Són un grapat de persones extraordinàries que un dia van decidir que la felicitat, la veritable felicitat, es troba en el fet de lliurar-se als altres.

JOSÉ LUIS VÁZQUEZ BORAU
100 preguntas sobre el islam
Editorial SanPablo, 2014, 224 pàg.

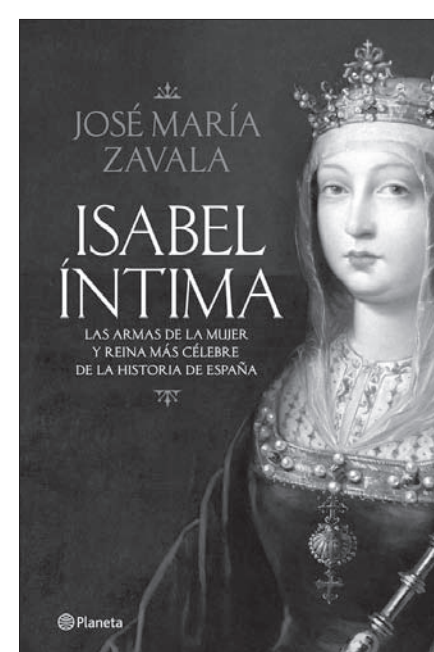
Aquest llibre respon cent preguntes sobre diferents temes fonamentals de l'islam per ajudar el lector a conèixer-lo més bé. Entre altres qüestions, es parla sobre l'origen del poble ismaelita; la figura de Mahoma, el seu fundador; el desenvolupament històric de la cultura musulmana, etc. Les darreres preguntes plantegen la possibilitat de diàleg islamocrisià. El llibre es completa amb un vocabulari i una bibliografia seleccionada.

RICARDO MENÉNDEZ-SALMÓN
Niños en el tiempo
Editorial Seix Barral, 2014, 224 pàg.

El final d'un matrimoni narrat a través de la mort del fill, el relat d'una possible infància de Jesús i el viatge a l'anada d'una dona que ha de prendre una decisió transcendental són tres fragments d'una mateixa història que apunta directament al cor: la del fet tan meravellós com enigmàtic que sempre, d'una manera o una altra, la vida s'obre camí. Aquesta novel·la de l'escriptor Ricardo Menéndez-Salmón gira al voltant de l'amor.

JOSÉ MARÍA ZAVALA
Isabel íntima
Editorial Planeta, 2014, 352 pàg.

Emotiva i apassionant, aquesta obra del periodista José María Zavala ens explica la veritable història de la reina Isabel la Catòlica. Atractiva, intel·ligent i avançada al seu temps, va ser una dona que va estimar amb bogeria el seu marit i els seus fills, i que va experimentar una vivència personalíssima de la fe. En el seu dia va haver de prendre decisions controvertides que ara, a la llum de nous documents, adquireixen un valor inusitat.

L'Hospitalet de Llobregat, que durant el segle XX va veure créixer la població fins a convertir-se en la segona ciutat més gran de Catalunya, té diverses parròquies destacades. La majoria són de nova planta i van ser construïdes als anys cinquanta i seixanta paral·lelament a l'augment demogràfic. Però enmig d'un entorn plenament urbà també hi trobarem alguna edificació inesperada, com ara una església romànica del segle XII.

Parròquies de l'Hospitalet

SANT ISIDRE LLAUDADOR

Darrere mateix dels moderns edificis de la Ciutat de la Justícia, al límit amb el terme de Barcelona, trobem la parròquia de Sant Isidre Llauredor. Al costat d'aquests gegants de l'arquitectura contemporània, aquesta església adquireix un aspecte modest i humil. El rector, Mn. Francesc Prieto, ens explica justament el senzill origen de la parròquia: «El primer rector va ser Mn. Joan Bonet, que en plena postguerra i amb pocs recursos es va haver de fer càrrec d'aixecar l'edifici i cohesionar la vida parroquial en un indret que llavors encara tenia una població força dispersa. La parròquia va aprofitar l'estructura d'un antic mas i a poc a poc va anar creixent. Avui és tot molt diferent; amb la Ciutat de la Justícia i la reurbanització del barri l'activitat ha crescut molt i el nombre de feligresos també.»

El rector ens fa passar a l'església, que amb les tres naus i les columnes d'estil clàssic ens recorda una mica les basíliques romanes. Tot l'interior va ser restaurat i pintat fa menys de deu anys i llueix un bon aspecte. Mn. Prieto ens explica que «vam encarregar la decoració al pintor Joan Torras. Volíem que les pintures fossin sobretot catequètiques, que fossin instructives per als fidels, sobretot per als nens». Darrere mateix de l'altar hi

ha representats diferents episodis de la vida de sant Isidre, i a mà esquerra una escena més al·legòrica sobre la parròquia i l'eucaristia com a centres del barri i de la vida familiar. L'entrada a la sagristia està decorada amb una bonica escena dels deixebles d'Emaús. Baixem un moment la vista i ens fixem en una làpida senzilla que hi ha a terra, davant mateix de l'altar; és la tomba de Mn. Joan Bonet, el primer rector de Sant Isidre.

El rector actual ens assenjala el cor que hi ha per sobre de l'entrada principal. Hi destaca clarament una imatge d'una Mare de Déu, ataviada amb vestits sumptuosos i tota envoltada de decoració platejada. «És la Mare de Déu de la Cabeza», ens diu Mn. Prieto, «d'Andújar, Jaén. Al barri va venir molta gent d'aquella part d'Andalusia i per això tenen molta veneració a aquesta imatge. La va fer instal·lar aquí el bisbe Joan Carrera, que durant molts anys va ser rector d'aquesta parròquia. Tothom el recorda molt, perquè va fer una gran obra tant per a la parròquia com per al barri.»

Avui aquest barri de tradició obrera de l'Hospitalet de Llobregat ha canviat molt des del seu origen, però la parròquia de Sant Isidre Llauredor continua sent una institució de referència. Els veïns i feligresos duren sempre al cor cristians de la talla espiritual de Mn. Joan Bonet o el bisbe Joan Carrera.

Eduard
Brufau

ESPIRITUALS URBANES

Hospitalet de Llobregat (i II)

SANTA EULÀLIA DE MÉRIDA

Al cor mateix de l'Hospitalet de Llobregat, a la plaça de l'Ajuntament i no gaire lluny del mercat, s'aixeca l'església de Santa Eulàlia de Mèrida. Té un campanar d'una alçada considerable rematat per un gran penell en forma d'àngel que amb la trompeta sembla anunciar als quatre vents la vinguda imminent del Senyor. Amb tot, l'austeritat predomina a l'exterior de l'edifici. A tocar de l'escalinata principal una olivera enorme i frondosa sembla recordar al cristià la importància de la bellesa humil i senzilla, que beu de la fidelitat a les arrels.

La sagristana ens dona la benvinguda molt afablement. Ens assenjala una fotografia antiga que hi ha a la paret, on es veu l'església tal com era abans de la crema del 1936: «El temple va ser completament destruït i passada la guerra es va construir de bell nou l'església actual.» L'interior de Santa Eulàlia de Mèrida és força gran, pensat per acollir una feligresia que en aquells anys creixia ràpidament per l'arribada constant de famílies del sud d'Espanya. La part més monumental és, sens dubte, el gran absis, tot decorat amb pintures sobre la

vida de santa Eulàlia. L'acompanyen nombroses verges i altres màrtirs que sostenen la palma sofrent i victoriosa. Més amunt els àngels, sant Joan Baptista, la Mare de Déu i l'Anyell de Déu la reben a la cort celestial, on reposa eternament i des d'on intercedeix pels seus germans que encara vivim al món.

L'altar està cobert per un bonic baldaquí daurat d'estil neogòtic. Com si es tractés d'una veritable obra d'orfebreria medieval, el baldaquí assenjala i al mateix temps protegeix l'altar del sacrifici, la roca de salvació, símbol de Crist. Fent una ullada als altars laterals ens fixem en un Sant Crist, al peu del qual cremen uns quants ciris, i en un original retaule del Roser fet de ceràmica. Entrem a la capella del Santíssim, on veiem una reproducció de la Divina Misericòrdia. La sagristana ens fa saber que és una obra donada per la comunitat polonesa, que se sol reunir en aquesta capella per celebrar la missa.

L'església de Santa Eulàlia de Mèrida, doncs, continua sent testimoni de l'arribada de feligresos de llengües i orígens diversos. Tots, però, com l'olivera de la plaça, tenen en comú unes mateixes arrels que fan possible que l'olivera bimil·lenària de l'església continuï brotant.

Pelegrinatges del 2014

ETIÒPIA

Del 18 al 30 d'agost

Tribus i cristians del sud

CUBA

Del 7 al 18 d'octubre

**Santuari de la Verge de la Caritat
del Cobre i ruta cultural en
homenatge als indians**

TERRA SANTA

Del 26 novembre al 3 desembre

Sortides recomanades per CLUB MÉS AMICS
amb prevere acompanyant del grup des de
Barcelona:

Del 29 agost al 5 setembre

LIGÚRIA i EMÍLIA-ROMANYA

Ruta de fe i cultura pel nord d'Itàlia

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2015

**Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania
Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.**

L'Església i la Gran Guerra

El bombardeig de l'església de Sant Gervasi i Protasi

Entre els milers de morts de la I Guerra Mundial, un fet luctuós crida la nostra atenció. Va ser al final de la guerra, entre març i agost del 1918. Els alemanys havien fabricat canons que abastaven grans distàncies amb el que anomenaven *Kaiser Guillelm*, un canó de 256 tones de pes, 34 metres de llarg, del calibre 211 mm, apte per llançar un projectil de 106 quilos a 130 quilòmetres. Dins la sèrie d'aquells terribles *Grosse Bertha*, aquest, instal·lat sobre rails, des de 130 quilòmetres lluny, bombardejà París.

Els parisencs, després d'uns bombardejos intensos de tres dies seguits, restaven confiats. Era Setmana Santa i semblava que es respectaria alguna treva. Així, Divendres Sant, el 29 de març del 1918, a les 16.25, cinc minuts abans de l'inici de l'Ofici de Tenebres, ben diferent llavors del sorgit després del Concili Vaticà II, estaven confiats a l'església de Saint-Gervais-Saint-Protais, a la *Rive Droite* del Sena, no lluny de l'*Hôtel de la Ville*, la *Marais* o ajuntament, quan caigué la bomba.

Efectivament, el seu cor parroquial tenia una gran fama. L'església estigué vinculada

Un cop sec va ressonar sobre el sostre i les pedres, algunes de 700 quilos de pes, van començar a caure sobre els assistents, alguns dels quals van morir literalment aixafats

Joan Pallarès-Personat
Historiador

a la família Couperin. Té dos orgues i aquí va ser batejat François Couperin. Entre els feligresos i els que hi acudien atrets per la música, el temple estava ple de gom a gom. Un cop sec va ressonar sobre el sostre i les pedres, algunes de 700 quilos de pes, van començar a caure sobre els assistents, alguns dels quals van morir literalment aixafats.

La caiguda de pedres també trencava les lloses de les tombes del terra i catapultava els ossos a l'exterior. Un núvol de pols impedia veure-hi res i encara respirar; alguns, com podien, assolien de sortir a l'exterior, bruts i coberts de sang. Altres, a l'interior, s'esforçaven per ajudar els ferits o trobar els seus.

Els estralls van ser importants. El temple, iniciat el 1498, gòtic flamíger, i la façana, rematada al XVII, classicista, amb nombroses obres d'art a l'interior, restaria en un estat lamentable. Sempre s'ha parlat de vuitanta-vuit persones mortes; avui, algunes fonts rebaixen la quantitat a seixanta-vuit. Algunes víctimes van aparèixer sota dos metres de runa, i, encara, un segon esfondrament, va sepultar els primers que van arribar per auxiliar les víctimes.

Estiu en família: manual d'instruccions

Deures d'estiu: un malson evitable?

Diu el meu fill que, entre els professors, els més «malines» són els que elaboren llibres de text, i que l'elit d'aquests són... els que fan els quaderns d'estiu! És una exageració, però correspon a un sentiment de malestar (que de vegades pot arribar a la desesperació) relacionat amb els deures escolars, un sentiment que es tenyeix de sensació com d'injustícia, quan el nen pensa (sobretot si ho ha aprovat tot): «De què em serveix treballar tot l'any, si de totes maneres he de fer deures a l'estiu?»

Personalment, hi estic d'acord: crec que després de nou mesos d'activitat escolar —i sovint també extraescolar—, obligar els nens a *posar-s'hi de nou* no és necessàriament una bona opció.

Unes bones vacances poden ser educatives, però això no vol dir «escolars»! Quaderns de vacances? Si no hi ha més remei, perquè l'escola hi ha insistit, endavant, però que no marquin toototes les vacances: cal establir uns dies i uns moments per fer-los, i prou. Pot ser molt més educatiu fer servir activitats quotidianes de les vacances: que escriuin targetes postals —i cartes!— als avis si marxeu fora (que bonic rebre una carta en

Després de nou mesos d'activitat escolar, obligar els nens a posar-s'hi de nou no és necessàriament una bona opció

Juanjo Fernández
Escriptor i conferenciant
Ofereix xerrades a alumnes,
mestres i famílies
www.juanjofernandez.cat

aquests temps de correus electrònics i missatgeria instantània i virtual!); que calculin el que va sumant tot el que compreu en una estona de «súper»; que dibuixin un paisatge completament nou, que elaborin un petit vocabulari si aneu a un país amb una llengua diferent; que mirin sobre l'atles o sobre un mapa on aneu, quant de temps podeu trigar, si el camí puja o baixa; que recullin unes quantes herbes, fulles, flors i facin un petit herbari; que us preparin un miniconcert de cinc cançons amb els germans, els cosins o els amics; que construeixin castells de sorra amb motlles de plàstic, amb pots de iogurt, i apliquin el que saben de geometria, d'història i arquitectura (per què no intentar una piràmide?); que projectin i realitzin, que projectin i realitzin, i així es realitzaran ells mateixos.

«És que, si no fan deures, quan comencin el curs s'hauran oblidat de tot!» Doncs que voleu que us digui, el que no recordin gens... no devia ser tan important, i a més, per a això és el principi de curs: per fer «escalfament» i, llavors sí, *posar-s'hi de nou*, amb la confiança que, quan siguin vacances, farem vacances!

L'entrevista de l'estiu / José Luis Vázquez Borau, responsable general de la Comunitat Horeb

«En el silenci maduren les grans decisions»

Samuel Gutiérrez

La Comunitat Ecumènica Horeb-Carles de Foucauld ha estat aprovada recentment com a nova associació privada de fidels de l'arquebisbat de Barcelona. El seu responsable general, el filòsof i teòleg José Luis Vázquez Borau, ens explica les particularitats d'aquesta comunitat virtual estesa arreu del món i que se sustenta en l'experiència de desert dels seus membres.

Què significa per a la Comunitat Horeb l'aprovació dels seus estatuts per part de l'arquebisbat de Barcelona?

La Comunitat Ecumènica Horeb-Carles de Foucauld és una unió espiritual més enllà de l'espai i del temps, entre germans i germanes seguidors de Jesús de Natzaret. En el carisma del germà Carles de Foucauld intentem viure, d'una manera especial, com féu Jesús, el temps de desert, el silenci interior, ja sigui a la ciutat o en llocs apartats. La nostra missió és la intercessió ecumènica, el diàleg interreligiós i el compromís per la pau fonamentat en la justícia. L'aprovació dels estatuts per part de l'arquebisbat de Barcelona és

donar carta de reconeixement eclesial a aquest camí i un motiu de profund agraïment al nostre estimat cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i al seu bon bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull.

Ens podria fer cinc cèntims de la història i sentit d'aquesta comunitat tan singular?

La Comunitat Horeb sorgeix de l'impuls de crear una mena de fraternitat del desert seguint les intuïcions del germà Carles. Va néixer físicament a la diòcesi d'Almeria, però després de quatre anys d'existència la comunitat es veu obligada a dispersar-se per diverses circumstàncies i els germans i germanes ens vinculem a Unió-Sodalitat Carles de Foucauld, fundada pel mateix germà Carles. L'any 2006, després de l'arribada d'Internet i amb les noves tecnologies, sentim la crida a reprendre aquesta vocació d'intercessió ecumènica formant una comunitat virtual en la comunió dels sants. S'uneixen a aquesta crida germans i germanes de l'Argentina, Costa Rica, Cuba, Colòmbia, Xile, El Salvador, Perú i Espanya, i a Catalunya constituïm un petit grup.

Donen especial rellevància al «temps de desert»...

Els germans i germanes de la Comunitat Horeb, segons les seves possibilitats, tenen un racó, un espai, un petit oratori, una capella..., presidits per una icona del Crist i de la Mare de Déu, on passen un temps de silenciadoració. En aquest temps de desert es deixen totes les preocupacions, i quan surts d'aquest temps, sense saber com,

trobes les respostes a les preguntes interiors... En el silenci maduren les grans decisions, floreix tota la nostra creativitat humana... I en la pau del Crist és el moment de la intercessió.

Recomana a l'estiu dedicar un temps a fer experiència de desert?

Sí, és clar. La vida té uns ritmes: acció-descans; exterioritat-interioritat. Necessitem aturar-nos per trobar el sentit de la vida, per deixar aflorar la nostra intel·ligència espiritual. Si nodrim la nostra intel·ligència racional amb els pensaments, i la nostra intel·ligència emocional amb els sentiments, la nostra intel·ligència espiritual només s'alimenta del silenci. En el silenci sorgeixen grans coses. És important escoltar la veu interior de la nostra consciència, on habita l'Esperit, per saber qui som, quina és la nostra vocació i veure com ens hem de comportar

La manca avui de silenci i solitud al nostre món, és tan greu com alguns apunten?

El risc que tenim és de ser persones que viuen fora de si mateixes, plenes de soroll, que no saben qui són ni cap a on van. Que tenen por d'entrar en elles mateixes i per això omplen el seu buit amb soroll. Si una persona no es retroba amb la seva consciència difícilment li sorgiran sentiments de solidaritat, de germanor i de pau vers els germans.

A Déu se'l troba en el desert?

Deixo parlar al germà Carles de Foucauld en els seus escrits espirituals: «És necessari passar pel desert i restar-hi per rebre la gràcia de Déu: és al desert on ens buidem i ens despenem de tot el que no és Déu, i on es buida completament la caseta de la nostra ànima per deixar tot el lloc a Déu sol... És un temps de gràcia. És un temps que ha de passar tota ànima que vulgui donar fruit; és necessari aquest silenci, aquest recolliment, aquest oblit de tot allò creat, on Déu estableix en l'ànima el seu regne, i hi forma l'esperit interior, la vida íntima amb Déu, la conversa de l'ànima amb Déu en la fe, l'esperança i la caritat... I és en la soledat, en aquesta vida a soles amb Déu, en el recolliment profund de l'ànima que oblida tot allò creat per viure sols en unió amb Déu, on Déu es dona completament a qui es dona enterament a Ell» (*Obres espirituals*, 72)

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 130€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions))

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

RECOMANACIONS D'ESTIU

El millor estiu
Col·laborant amb els seminòmadés a fer la seva casa a l'oasi de Beni-Abbès, a Algèria.

Una lectura
Carlos de Foucauld. Itinerario espiritual, de Jean François Six.

Una música
Bach i els cants de Taizé.

Un lloc que val la pena descobrir
El silenci de les muntanyes de Montserrat i el desert del Sàhara.

Paraula i vida

Joaquim Ruyra, escriptor franciscà

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El 15 de maig passat es varen complir els 75 anys de la mort a Barcelona, l'any 1939, de Joaquim Ruyra i Oms, l'escriptor de Blanes autor de *Les coses benignes*, escriptor d'una fe cristiana ben sòlida i d'un tarannà i un realisme franciscans, que sintonitza profundament amb una de les dimensions de la cultura catalana. L'obra d'Antoni Gaudí es pot considerar una prova d'aquesta afirmació. Tant Gaudí com Ruyra són dos grans artistes que visqueren una profunda conversió religiosa i una sensibilitat ben franciscana davant la natura.

«Ruyra durarà sempre», va escriure un Josep Pla jove en el seu *Quadern gris*, impressionat per l'afany de recollir la parla del poble i pel realisme i la perfecció de les descripcions de *Marines i boscatges*, de *Pinya de rosa* i, encara més, del llibre *El rem de trenta-quatre*. Afegeix Pla: «L'objectivitat de Ruyra és un fenomen tan considerable que a vegades sembla un Tolstoi en petit. Sempre que en el meu esperit salta el nom

de Ruyra —és curiós— penso en Tolstoi indefectiblement».

Fent recurs a una imatge marinera, Josep Pla veu l'escriptor rus com el gran vaixell de l'objectivitat descriptiva i l'autor d'una prosa decisiva. Però aquest gran vaixell porta un remolc. «Aquest remolc es diu Joaquim Ruyra. Jo veig Ruyra en la mateixa línia, en l'estela de Tolstoi. La mateixa objectivitat, la mateixa contenció, idèntic domini, idèntica necessitat de mantenir una lucidesa mitjana permanent. Ni depressió ni deliri. El substantiu, el verb, l'adjectiu precisos».

Ruyra fou un escriptor d'una profunda confessionalitat religiosa i catòlica. Quan anys després Josep Pla dedica un dels seus *Homenots* al gran prosista de Blanes, li retreu aquesta dimensió confessional, el fet de ser un «home d'un catolicisme granític». I el gran periodista no s'equivocava. Un exemple clar d'aquesta dimensió de Ruyra el veiem en com va suportar la seva vida familiar i el seu matrimoni, del qual Pla diu «que

fou un immens desastre, una autèntica tragèdia que l'escriptor suportà amb una paciència infinita, exactament com el que fou sempre: un sant». M'admira profundament aquesta confessió de Pla. Afegiria que Ruyra fou un sant franciscà. I en aquest sentit —malgrat que la seva confessionalitat cristiana li pot retreure lectors—, també penso que això mateix pot fer que es converteixi en realitat l'afirmació de Pla: «Ruyra durarà sempre». Així com Gaudí expressà el seu esperit franciscà en pedra, Ruyra ho va fer en l'expressió literària fent-se notari del parlar dels boscaters i pescadors i de les tradicions religioses del poble català.

Tots dos foren, doncs, grans representants d'aquest esperit a Catalunya. A Ruyra, se li pot aplicar el que diu Pla en el retrat que li va dedicar: com a escriptor «fou un còndid, perquè es necessita una gran candidesa per apassionar-se per les coses dels altres sense cap profit real i assegurat. Però el cert és que la naturalesa produeix aquesta classe d'innocents».

Als quatre vents

Una virtut de futur

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Joan Pau I explicava que una vegada va acudir una dona al seu confessor completament descoratjada, perquè deia que havia tingut una vida moral molt borrascosa. «Puc preguntar-li, vaig dir, quants anys té?» «Trenta-cinc.» «Trenta-cinc! Però vostè pot viure encara quaranta o cinquanta anys més i fer un munt de coses bones. Llavors, penedida com està, en comptes de pensar en el passat, pensi en l'esdevenidor i renovi, amb l'ajuda de Déu, la seva vida.»

Albino Luciani li va recordar que sant Francesc de Sales parlava de les «estimades imperfeccions», explicant que Déu detesta les faltes com a tals, però les estima com a ocasió de mostrar el seu amor si som humils.

L'esperança cristiana és una virtut que mira al futur d'aquesta vida i, per descomptat, a la vida

eterna. Són els termes en què també s'expressa sant Agustí amb la seva mare en el famós col·loqui d'Ostia reflectit en les seves *Confessions* (IX, n. 10). Abocats al mar des d'una finestra, «oblidats del passat i mirant al futur», es preguntaven com seria la vida eterna.

La raó de la nostra esperança la posem en Déu, però no ens porta a l'immobilisme, al conformisme, a la rendició —com ho creia Karl Marx—, sinó a una lluita en les circumstàncies concretes de la nostra vida; una lluita en favor de superar les nostres contrarietats i en ajuda de les necessitats alienes.

Un diagnòstic de la nostra societat permet contemplar que, malgrat els enormes avenços tècnics, hi ha moltes persones desesperades. Unes

perquè no troben feina; altres per raons de salut; unes terceres per una crisi familiar... i no poques perquè no troben sentit a la vida.

Un cristià autèntic és un sembrador d'esperança en el món. No és un posseïdor de la veritat de la llei que, com els antics escribes i fariseus censurats per Crist, miren els altres per damunt l'espatlla. Ni algú que es vanagloria de fer les coses bé, com aquell home que es posava al primer banc de la sinagoga i es lloava a ell mateix i menyspreava el públic, en lloc de retre glòria a Déu i veure amb ulls d'amor el germà.

Això seria una caricatura de cristià, i com que ens n'han fet tantes, les coneixem de memòria. Sembradors d'esperança. Això hem de ser, conscients que som humils jornaleros i que la llavor que escampem és divina.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI 2)TEMPS DE DURANT L'ANY
(SALTERI: SETMANA 1)

AGOST

- 24. DIUMENGE**
Diumenge XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Romans 11,33-36 / Mateu 16,13-20
SANTORAL: Àurea, vg. i mr.; Bartomeu, apòstol; Emília de Vialar, rel. i fund.
- 25. DILLUNS**
Fèria, Verd. Lectures: 2 Tessalonicencs 1,1-5.11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22. O bé: *Sant Lluís de França* (ML), Blanc. Lleida i Urgell: **Sant Josep de Calassanç** (MO), Blanc.
SANTORAL: Genís, mr.; Josep de Calassanç, prev. i fund.; Lluís de França, rei; Patrícia.
- 26. DIMARTS**
Santa Teresa de Jesús Jornet Ibars (MO), Blanc. Lectures: 2 Tessalonicencs

- 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26
SANTORAL: Balduí, monjo; Cesari d'Arles, b.; beat Juníper Serra, prev.; Zeferí, p. i mr.;
- 27. DIMECRES**
Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Mateu 23,27-32
- 28. DIJOUS**
Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51
SANTORAL: Hermes, mr.; Julià, mr.
- 29. DIVENDRES**
Martiri de Sant Joan Baptista (MO), Vermell. Lectures: 1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Marc 6,17-29
SANTORAL: Adelf, b.; Sabina, mr.
- 30. DISSABTE**
Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30
SANTORAL: Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Joana Jugan, rel. i fund.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / ruscamps@yahoo.es

Tu ets el Messies, el Fill del Déu que allibera

Entre avui i diumenge vinent llegirem una perícopa que no s'hauria d'haver dividit: Mt 16,13-28, on es descriuen dues facetes contraposades del líder dels Dotze, Simó Pere, que fan honor al seu malnom. Comentem avui la faceta positiva, tot i que acaba amb un conjur. Jesús, adonant-se que els deixebles, imbuïts pel llevat dels fariseus i dels saduceus que exigien senyals espectaculars, no han comprès el doble senyal que ha donat compartint els pans es retira amb ells a Cesarea de Felip, regió fronterera, i es posa a preguntar-los: «Qui diuen els homes que sóc jo, un Fill de l'home?», posant-se al mateix nivell que la resta dels mortals. Les respostes, molt variades, reflecteixen la predicació de cada un dels Dotze. De moment no han pronunciat la paraula fatídica que hauria provocat una insurrecció contra els romans. Vol que diguin obertament el que comentaven entre ells. Simó Pere, el líder del grup, s'avança: «i Tu ets el Messies, el Fill del Déu que allibera!» Jesús destria primerament, del to que Pere li ha imprès, el contingut de la confessió: «Feliç ets, Simó, fill de Jonàs, que carn i sang no t'ho ha revelat sinó el meu Pare que està en els cels.» És el projecte que el Pare li va revelar en el Jordà, però del qual no n'ha pogut parlar públicament mentre estava rodejat de multituds. Mateu, fent un joc de paraules en grec entre el nom de «Petros» (masculí), pedra/roc, i «petra» (femení), roca, lloa la seva confessió: «I jo, per la meva part et dic: Tu ets Pedra, i sobre aquesta Roca edificaré la meva Església i les portes de l'Hades no prevaldran contra ella.» Aquesta distinció la vaig llegir per primera vegada en l'obra del gran alexandri, Orígenes. La confusió l'hem creada nosaltres, canviant-ne el sentit. La reacció de Jesús es duríssima: «Aleshores conjurà els deixebles perquè no diguessin a ningú que "i Aquest, Jesús, és el Messies!"» Els conjura pel to endimoniat amb què ho han pronunciat per boca de Simó.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primeraIs 22,19-23Lectura segonaRm 11,33-36

Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David

Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

Salm responsorial137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, us vull cantar a la presència dels àngels. Em prosterno davant del santuari.

R. El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. Sempre que us invocava, m'heu escoltat, heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, mentre que els altius, els esguarda de lluny. El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

Al·leluiaMt 16,18

Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir

EvangeliiMt 16,13-20

Tu ets Pere. Et donaré les claus del regne del cel

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és? Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou

el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

La Mare de Déu d'agost i el culte a Maria

F. Xavier Parés Saltor
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpares@bisbaturgell.org

En el bell mig temps d'estiu, quan la calor és més forta i tothom es pren un petit relax festiu, l'Església ens invita a tots els cristians a celebrar una important festa mariana en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu en cos i ànima a la glòria del cel. L'acabem de celebrar aquests dies i molts dels nostres pobles i viles encara celebrem la seva festa major, en honor de la festa anomenada popularment de la Mare de Déu d'agost. Al llarg de l'any litúrgic, els cristians celebrem moltes festes en honor de Maria, amb moltes i diverses invocacions. No hi ha comarca a Catalunya que no tingui la seva Mare de Déu en alguna ermita, església o santuari, i amb un nom ben concret i familiar amb què la Verge Maria és anomenada i invocada. Podríem citar més de mil noms de Mares de Déu venerades al llarg de la geografia catalana. La majoria de les catedrals de Catalunya també tenen per titular la Mare de Déu. Les principals festes litúrgiques marianes són aquelles que provenen de la figura de Maria en els relats evangèlics: Anunciació (25 de març), Maternitat (1 de gener), Immaculada (8 de desembre), Presentació (21 de novembre), Dolorosa (15 de setembre), Assumpta (15 d'agost). Certament, la Maternitat és la primera i més important, ja que és la causa i la raó de tota la grandesa de la Mare de Déu. Si no hagués estat la Mare del Fill de Déu, no hagués gaudit dels privilegis de Déu. És per això que ja l'any 431 el

Concili d'Efes va definir el dogma de la Maternitat de Maria. Posteriorment, l'Església ha definit dos dogmes més sobre la figura de Maria: el de la Immaculada Concepció (Pius IX l'any 1854) i el de l'Assumpció (Pius XII, l'any 1950). La figura de Maria la trobem en tots i cadascun dels temps de l'any litúrgic, essent el temps d'advent el més pròpiament marià, ja que és el temps en el qual la persona humana de Jesús es va formant en les puríssimes entranyes de Maria. És en aquest temps que celebrem la solemnitat de la Immaculada. Durant el temps de Nadal és quan esdevé Mare del Fill de Déu i celebrem la seva Maternitat i Virginitat (Verge i Mare); també la veiem al costat de Josep i del seu Fill, formant la Sagrada Família de Natzaret; i en acabar l'Epifania és Maria qui arrenca de les mans de Jesús el seu primer miracle a les noces de Canà. També la veiem purificada, presentant el fill Jesús al temple (2 de febrer). En el temps quaresmal, la contemplem Dolorosa al peu de la creu de Jesús, la Soledat, la Pietat, i li cantem *Stabat Mater dolorosa*. I durant el temps Pasqual se li apareix el Fill ressuscitat, i la trobem al costat dels apòstols quan ve l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta, i li cantem el cant del *Regina coeli*. Finalment, en temps de durant l'any, constantment celebrem

festes, memòries i invocacions marianes, li dediquem la memòria de Santa Maria en dissabte; li cantem el *Magnificat* i la *Salve Regina*, li resem l'*Angelus*, el Rosari, i al maig, li fem el mes de Maria. La figura de Maria és constantment present en la vida i la pregària de l'Església i en la devoció popular dels cristians. Les raons teològiques del culte a Maria, les trobem actualment molt ben desenvolupades a la *Sacrosanctum Concilium* (n. 103), quan ens diu que «l'Església venera amb un amor especial la benaurada Verge Maria, Mare de Déu, unida indissolublement a l'obra salvífica del seu Fill; en Maria, admira i exalta el fruit més excels de la redempció, i contempla amb joia, com en una imatge puríssima, allò que tota Ella desitja i espera ser». Per tant, el culte a Maria va íntimament unit a l'obra del Fill Jesucrist. Ella és la primera redimida, santificada i salvada. És exemple i intercessora per l'Església i els cristians, davant el Fill-Jesús. El papa Pau VI, en la *Marialis cultus*, (1974) ens diu que «la Verge és model de l'Església en l'exercici del culte» i ens exhorta a renovar la pietat mariana. La festa de la Mare de Déu d'agost és la festa de la Pasqua de Maria, i ens recorda que com Maria va pujar amb cos i ànima al cel, també nosaltres, que l'estimem i la seguim, un dia, com Ella, pujarem fent la nostra pròpia pasqua, la nostra anada a la glòria eterna del cel.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beata Maria Baouardy

- ✓ Nascuda a l'billin, nord d'Israel, llavors Imperi turc, l'any 1846
- ✓ Carmelita descalça fundadora de diversos convents
- ✓ Mística i visionària que va rebre el do dels estigmes
- ✓ Va morir a Betlem l'any 1878
- ✓ Beatificada el 1983 per Joan Pau II

Ja des de ben petita aquesta beata àrab va tenir una vida molt difícil. Als tres anys va quedar òrfena de pare i mare, i als tretze va patir una pallissa del seu oncle per rebutjar un matrimoni concertat. Poc més tard un jove la va degollar per no voler-se convertir a l'islam, però va sobreviure per una intercessió de la Mare de Déu. Després d'aquests episodis de violència es va sentir cridada a la vida religiosa, va rebre els estigmes de Crist, i després de diversos intents infructuosos d'entrar a diferents ordes, va ser admesa a les carmelites descalces de Pau, sud-oest de França, l'any 1867, on va prendre el nom de Maria de Jesús Crucificat. Va participar en la fundació d'un convent a l'Índia i finalment del primer Carmel de Terra Santa, el de Betlem. Durant la seva vida de religiosa va tenir visions, èxtasis i experiències místiques de diversa mena que van fer que morís en fama de santedat.

Barcelona

El Casal Loiola inicia una etapa nova

S'acaba de constituir
en fundació privada

una conjunta de totes les comunitats del Casal, els dissabtes a les 19.30. El que ens aplega a tots és l'Eucaristia, l'arrel cristiana, d'on traiem la força per a la setmana, és l'eix central de la vida comunitària. És una eucaristia molt viscuda, molt preparada, amb un bon equip de litúrgia, amb un equip de músics sensacional, amb unes cançons molt boniques i actuals, amb un bon jesuïta que la celebra, amb bones homilies... és una gràcia de l'Esperit, realment la vivim com una festa».

#Casal2017

«Mirar cap enrere és esperançador i el fet de constituir la fundació és el final d'una etapa», reconeix el president del Casal Loiola. I afegeix: «Ara comencem amb un nou impuls i il·lusió cap al futur, perquè hi ha moltes coses a fer.»

N'és una prova el projecte «#Casal2017», en el qual han participat més de cent persones que han definit cap a on vol anar la fundació en els pròxims anys. Cinc són els àmbits de treball establerts per marcar el rumb, com ens assenyala Juan Mezo: «Vida comunitària, reforçant-la i aglutinant totes les comunitats que hi ha aquí perquè la filosofia és treballar tots plegats per un projecte comú; Joves, que sempre han estat la raó de ser del Casal; Projecte Social i Pastoral; Formació i Gestió Interna.»

El Casal Loiola té moltíssimes activitats que mobilitzen al voltant de 1.300 persones i que abracen des dels més petits fins als més grans. Així trobem l'Esplai CIM, Joves Loiola, CVX Berchmans, CVX La Vinya, Volpa, Loiola Gospel Cor o la mateixa Companyia de Jesús... Són grups diferents, amb la seva pròpia identitat, per la qual cosa aconseguir una cohesió autèntica és un repte interessant. Tot i que com subratlla Juan Mezo, «el secret es troba en l'amor i la paciència... i el Senyor farà més que nosaltres». «Les arrels, el marc del Casal és ignasià 100%, recorda Mezo, «però l'espiritualitat ignasiana és molt oberta, molt de mirar el lloc en el qual ens trobem cadascú, d'acompanyar, molt de frontera».

El proper any el Casal Loiola celebrarà el 25è aniversari. El seu president reconeix que «encara no hem pensat com celebrar-ho. Hem estat tan abocats a tancar el tema de la fundació, que encara no ho hem pensat... però alguna cosa farem, segur!»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Amb la creació de la Fundació Privada Casal Loiola P. Martí Tusquets, s.j., es dona un nou impuls a l'entitat que concentra les diverses comunitats cristianes que s'apleguen al número 138 del carrer Balmes de Barcelona. El president del Casal i de la nova fundació, Juan Mezo, explica a *Catalunya Cristiana* que «la fundació és un instrument més. El que canvia és la filosofia: aglutinar les comunitats de vida cristiana per treballar plegades per una causa que va més enllà de les nostres pròpies comunitats, ens obrim cap a fora i hem de veure què podem oferir als joves, la gent gran, la gent que ho necessita...»

La idea s'ha anat coent des de fa molts anys. El 2006 es va posar en marxa un procés d'obertura del Casal, amb una implicació més gran en la societat. Com assegura Juan Mezo, «volíem transformar el Casal, que deixés de ser un habitatge de les comunitats per esdevenir un projecte que s'obre a Barcelona per oferir el que som, el que fem i donar servei a la societat que vulgui cercar Jesús, que vulgui seguir Jesús, que vulgui trobar Jesús...».

El primer que es van plantejar quan van fer aquest canvi és visibilitzar-se físicament. Així que «vam decidir obrir les portes», comenta Mezo, «vam posar vidres transparents. I ens vam fer visibles al carrer Balmes de Barcelona». Després es van voler vincular més al barri i van començar a visitar les parròquies i a esbrinar quines necessitats socials hi havia. I van constatar dos grups especialment necessitats: les persones grans i els infants. Per això van impulsar dos projectes: «Tu pots», de reforç escolar, i «Amb tu», d'ajuda a persones grans que estan soles.

Un punt d'inflexió ha estat la decisió de celebrar l'Eucaristia conjunta. «Fins a l'any 2006 o 2007, més o menys», recorda Mezo, «se celebraven fins a dues o tres eucaristies gairebé de manera simultània. Ara se celebra

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Amb el patrocini de la FUNDACIÓ DR. ALBERT BONET
PROPOSTA DE SESSIONS FORMATIVES (2014-2015)

Doctrina social de l'Església i l'impuls del papa Francesc

DURADA: Octubre 2014 a maig 2015
FREQÜÈNCIA: dues o quatre sessions mensuals (a decidir) d'1 hora i 30 minuts

Docents: Mn. Joan Costa, Concepció Huerta, Joaquim Alsina, Mn. Joan Lázaro, Mn. Antoni Babra, Mercè Fernández (membres del SEDASE)

CONTINGUT:

Octubre 2014: 9-23

- Presentació del curs.
- Origen, fonamentació, naturalesa, mètode de Doctrina Social de l'Església.
- Fonamentació bíblica de la DSE.
- Valor de la DSE segons el papa Francesc.

Novembre 2014: 13-27

- Història de la DSE: des dels orígens de l'Església fins als nostres dies.
- Documents de la DSE

Desembre 2014: 11

- Principis, criteris i directrius de la DSE (I).
- Déu és l'origen i el fi darrer de tot l'univers i, per tant, de tota societat.

Gener 2015: 8-22

- Principis de la DSE (II).
- La dignitat de tota persona prové d'haver estat creada a imatge de Déu i redimida per Crist.
- El bé comú: plena realització de totes les persones i de tots els grups.

Metodologia: Exposició 45 minuts i plantejament de qüestions per suscitar el diàleg.

Febrer 2015: 12-26

- Principis de la DSE (III).
- Una societat basada en el dinamisme intern dels seus membres.
- Preocupació pel bé de tots.
- Han de ser respectats els camps d'actuació propis a persones i grups.

Març 2015: 12-26

- Principis de la DSE (IV).
- Els béns que Déu ha creat estan destinats a tota la humanitat.
- L'home subjecte del treball.

Abril 2015: 9-16

- La persona humana i els seus drets.
- Els drets dels pobles i de les nacions.

Maig 2015: 14-28

- Estimar en la veritat.
- Algunes propostes del papa Francesc per fer un món millor.

c/ Balmes, 138

08008 Barcelona

Tel. 934 156 434

934 156 970

info@casaloiola.org

www.casaloiola.org

Nou
WEB
2014

www.roca.es
NOU
CATÀLEG
iPad Android

+

=

+

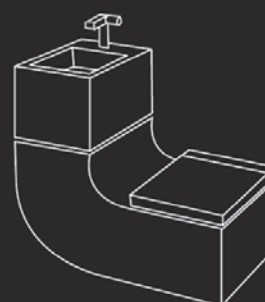
=

+

=

DISSENY + SOSTENIBILITAT = W + W

W+W és el resultat de l'ambició de Roca a l'hora d'incorporar solucions noves, úniques i innovadores als espais de bany. Una solució que combina disseny i sostenibilitat que uneix l'inodor i el lavabo en una sola peça. El seu sorprenent disseny fa que sigui una peça ideal per a espais reduïts, malgrat això, la seva gran aportació és la tecnologia que permet reutilitzar l'aigua del lavabo per omplir la cisterna de l'inodor. Un producte únic que Roca ha fet realitat.

Roca

Lleida

800 anys del pas de sant Francesc d'Assís per Lleida

Els franciscans de Lleida tenen previst convocar un acte religiós i ciutadà el proper 3 d'octubre

Redacció

Lleida

En el marc dels actes organitzats amb motiu de la festa dels Fanalets de Sant Jaume, la petita capella del Peu del Romeu de Lleida va acollir la tarda del 21 de juliol un acte simbòlic i alhora commemoratiu del 800 aniversari del pas de sant Francesc d'Assís per aquesta ciutat.

La celebració, senzilla però plena de simbolisme, va ser organitzada conjuntament per la comunitat de pares franciscans de Lleida, coneguts popularment amb el nom de «frarets», els terciaris franciscans i l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, entitat que conserva a Lleida la tradició dels Fanalets de Sant Jaume i dels pessebres. Cal ressenyar que és en aquesta capella dedicada al pas de sant Jaume per Lleida on els pessebristes lleidatans tenen la seva social.

L'acte es va iniciar amb una breu introducció històrica que va fer el vicepresident de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, Jordi Curcó, recordant com sant Francesc d'Assís, que és alhora el patró dels pessebristes, l'any 1214 va emprendre camí a peu cap al Marroc, i un cop a Espanya emmalaltí i es va veure obligat a interrompre el viatge.

A casa nostra tenim constància del seu pas per Girona, Santes Creus,

La Creu de Sant Damià va presidir l'acte simbòlic.

Cervera, Sant Joan Despí, Sant Celoni i Vic. A Lleida es recorda el pas de sant Francesc a partir d'un miracle que va fer amb un jove malalt anomenat Joan, reproduït aquest fet extraordinari en un magnífic mural del pintor Giotto, a la basílica de Sant Francesc a Assís.

Es creu que en aquest pelegrinatge

A Lleida es recorda el pas de sant Francesc a partir d'un miracle que va fer amb un jove malalt anomenat Joan

de sant Francesc per les nostres terres va arribar fins i tot a Santiago de Compostel·la per venerar l'apòstol. Per aquest motiu es va celebrar l'acte a la capella del Peu del Romeu, espai emblemàtic de la ciutat de Lleida que conserva la tradició del pas de l'apòstol per aquesta ciutat i el miracle de la punxa i els fanalets.

L'acte va continuar tot seguit amb l'entrada de la relíquia de sant Francesc que custodien els pares franciscans de Lleida al seu santuari de Sant Antoni de Pàdua, que duia fra Genís, dipositant-la damunt l'altar. També es va fer present un altre símbol franciscà, com és la Creu de Sant Damià.

El franciscà P. Joaquim Recasens va llegir el text del Miracle de Lleida i es proclamà la Paraula de Déu. Com no podia ser d'una altra manera, la celebració es va tancar amb la Pregària de la Pau de sant Francesc, i mentre es cantaven els Goigs de Sant Jaume dels fanalets, es va donar a venerar la seva relíquia.

Els franciscans de Lleida tenen previst commemorar aquest 800 aniversari del pas de sant Francesc per la ciutat el proper 3 d'octubre. Amb motiu de la seva festa canònica se celebrarà un acte religiós i alhora ciutadà que apropi els lleidatans a la figura de sant Francesc i la seva vinculació a la ciutat de Lleida.

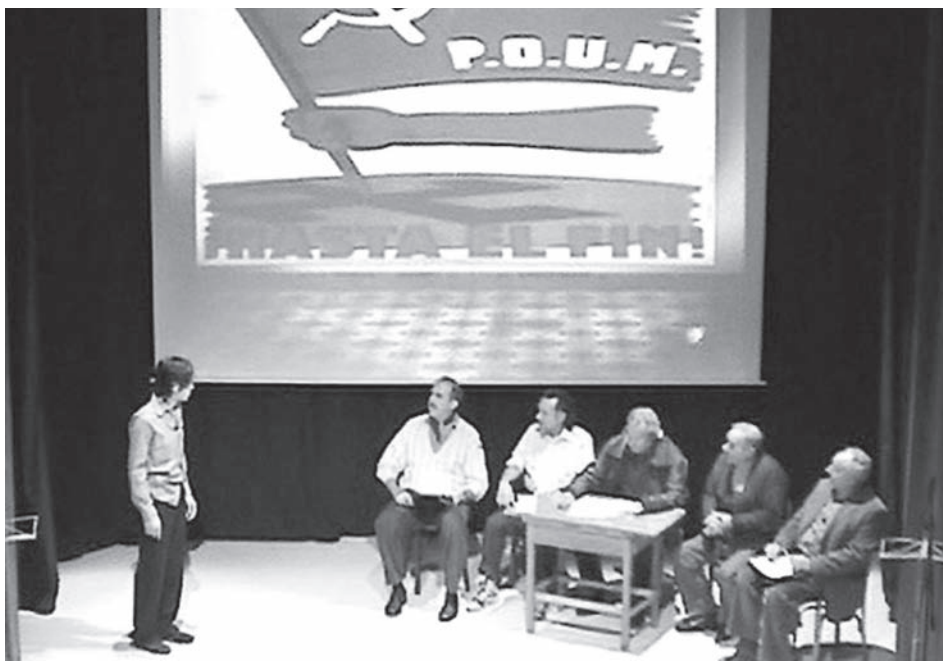
El beat Francesc Castelló torna a pujar a escena

J. C. / Lleida

El proper 26 d'agost, festa de santa Teresa Jornet, patrona de l'ancianitat, el seu poble natal Aitona acollirà la representació de l'obra teatral *Francesc Castelló, visqué estimant i morí perdonant*, inspirada en la vida i martiri del beat Francesc Castelló, en el centenari del seu naixement.

La representació tindrà lloc a les 6 de la tarda a la Sala d'Actes de la Residència Santa Teresa Jornet de les Germanetes dels Ancians Desemparats, dins dels actes en honor a la seva mare fundadora. Al matí, a més de l'eucaristia presidida per Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, hi ha prevista la benedicció de la nova recepció de la residència i de la nova imatge de la santa que s'hi ha col·locat.

Sota la direcció d'Enric Castells, un total de setze actors i actrius afeccionats membres de l'Agrupació Teatral TOAR de Lleida donaran vida al text original del franciscà, escriptor i periodista, P. Francesc Gamissans, col·laborador del setmanari *Catalunya Cristiana*. L'autor va escriure el text cinc anys després de la beatificació del jove màrtir i l'obra va ser estrenada el 26 d'octubre de 2006 amb motiu de la inauguració de la restauració del Teatre de l'Acadèmia Mariana de Lleida,

L'obra s'ha representat ja a diversos llocs.

A principis del 2007 l'obra va ser també representada a Juneda, poble en el qual va fer de mestra la mare de Francesc Castelló i on el beat va fer la seva primera comunió. Sis anys després, concretament el 24 de febrer de 2013, va tornar a ser representada. En aquesta ocasió, al Teatre Municipal de Balaguer, organitzada per la parròquia del municipi. La darrera representació

fins ara va tenir lloc l'1 de juny passat, organitzada per la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc, amb motiu del Centenari del seu naixement. La representació a Aitona té el suport de l'Ajuntament i s'emmarca alhora dins dels actes de la Festa Major del poble.

El públic que el proper 26 d'agost vagi a la Sala d'Actes de la Residència

Santa Teresa Jornet assistirà a una representació en set actes. Al primer, un Francesc Castelló infant, sortint de l'escola i fent alguna entremaliadura. Tot seguit el tornarà a veure ja com a estudiant de Química, retornat a Lleida i retrobant-se amb les seves germanes, tots tres ja orfes de pare i mare. Pas a pas el contemplaran ja adult, enamorat de la seva xicota Mariona, lliurat en cos i ànima als altres i valent, amb molt de coratge, donant testimoni de la seva fe en Crist com a militant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, en uns moments convulsos.

L'escena central de l'obra és el judici per part d'un tribunal popular, la seva resposta «Sí, sóc cristià» i la injusta sentència a la pena de mort, un 29 de setembre de 1936. Un moment emocionant de l'obra és quan les dues germanes i la seva tia llegeixen amb emoció i sentiment les darreres tres cartes que moments abans de morir els ha escrit en Francesc. El quadre de l'afusellament deixa tothom corprès, i com a colofó de l'obra, l'esclat de glòria de la seva beatificació. El P. Francesc Gamissans, referint-se a la seva obra teatral, diu: «La motivació de la vida del Beat Castelló no va ser altra que estimar sempre a tothom, i va morir perdonant. Són els dos aspectes que he volgut destacar en aquesta obra.»

Sant Feliu de Llobregat

Noces d'or monàstiques a Montserrat

Els pares Salvador Plans i Josep Massot celebren els 50 anys de professió religiosa

Redacció
Montserrat

En la Festa de la Transfiguració del Senyor, el dimecres 6 d'agost, els pares Salvador Plans i Josep Massot van celebrar 50 anys de professió monàstica. Durant la missa conventual, que va presidir el P. Abat Josep Maria Soler, van renovar els vots davant la comunitat benedictina.

El P. Salvador Maria Plans i Vall va néixer a Alpens (diòcesi de Vic) el 28 d'agost de 1942. Va entrar al noviciat el 27 de juliol de 1963 i va fer la professió simple el 6 d'agost de 1964. La professió solemne la va realitzar el 6 de gener de 1970 i va ser ordenat sacerdot l'1 d'octubre de 1972. És llicenciat en Teologia, especialitat monàstica. El P. Josep Massot i Muntaner va néixer a Palma de Mallorca el 3 de novembre de 1941. Va entrar al noviciat el 27 de juliol de 1963 i va fer la professió simple el 6 d'agost de 1964. La professió solemne la va realitzar el 6 de gener de 1969 i va ser ordenat sacerdot el 27 de novembre de 1971. És llicenciat en Lletres i Doctor Honoris Causa per la Universitat de les Illes Balears. És director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

El P. abat Josep M. Soler va dir en l'homilia de la missa de la Transfiguració del Senyor que els monjos «són conscients que la crida a la vida monàstica és una iniciativa que ve del Senyor, és ell qui els ha triat la possessió, és

Plans i Massot van renovar els vots davant la comunitat benedictina.

Ell qui els ha portat a formar part d'aquesta realitat tan estimada que és Montserrat, compartint-hi la vida fraterna i el servei als altres amb uns germans que el Senyor els ha donat; i és el Senyor, encara, qui els sustenta en el camí i que esdevindrà la seva heretat per sempre en la vida del Regne de Déu. Una heretat

La crida a la vida monàstica és una iniciativa que ve del Senyor; és Ell qui els ha portat a formar part d'aquesta realitat tan estimada que és Montserrat

preguntada ja en la celebració litúrgica, en la pregària personal, en la fraternitat comunitària».

El mateix dia de la festa de la Transfiguració del Senyor, la comunitat benedictina de Montserrat ha rebut l'entrada al noviciat de tres nous membres: els germans Xavier, Abel i Jordi.

Solsona

Festa major al santuari del Miracle

Ramon Estany / Solsona

El pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, va presidir el diumenge 3 d'agost la Missa de Festa Major del santuari del Miracle. Davant d'una església plena de gom a gom, Soler va recordar les paraules que fa més de 500 anys la Mare de Déu del Miracle va adreçar a la gent de la contrada i que continuen sent ben actuals amb aquest missatge fonamental: tornar a la part de Déu. És a dir, traduït al llenguatge d'avui, «posar l'Evangeli al centre de la nostra vida». I venint al Miracle per mostrar l'estimació a la Mare de Déu, va manifestar que «la vivència de la paraula de Déu ens porta a viure la solidaritat i sembrar la pau i viure el present amb esperança».

Tot recordant el conflicte de Gaza i «la situació de molts germans nostres en la fe, cristians que estan obligats a marxar de les seves cases», Soler va exhortar els fidels a sentir-se solidaris i a ajudar a aquests cristians, si més no des de la pregària, en el que pugui ajudar que a nivell internacional es pugui prendre consciència d'aquesta situació per posar-hi remei. A la part final de l'homilia, el pare abat de Montserrat va fer referència també al moment que viu el nostre país, Catalunya: «Hem de mirar d'aportar-hi el millor de nosaltres mateixos sense perdre coratge i esperança», per poder «superar tots els conflictes i dificultats» i trobar «camins d'amor, diàleg i convivència dels uns i els altres».

La parròquia de Tàrrega aposta per la inclusió

Josep Castellà / Tàrrega

La parròquia de Tàrrega ha cedit un bloc de pisos a l'Associació Alba, centre d'atenció per a discapacitats, per destinar-lo a habitatge de persones amb un cert grau d'autonomia.

L'edifici es troba situat al centre de la ciutat de Tàrrega i consta de quatre pisos diferents: dos habitatges tipus *loft* amb un sol espai sense divisió; un tercer, de dues habitacions; i un quart, d'una habitació.

El conveni signat per la parròquia i l'Associació Alba estableix que la dació s'efectuarà a partir de l'1 de setembre, tindrà una durada de 15 anys, i el preu a pagar serà el mínim per tal d'assumir les despeses que comporta l'edifici per a la parròquia.

Tot i que el titular de l'edifici serà la parròquia de Santa Maria de l'Alba, l'Associació Alba serà l'entitat que s'encarregarà de gestionar l'allotjament i l'assistència de les persones que viuran en aquests pisos.

L'Associació Alba treballa per millorar la qualitat de vida de les persones amb capacitats diferents o problemes de salut mental. Actualment disposa de dues llars-residència a Tàrrega, la Llar Alba i la Llar Aleix, on hi viuen 13 i 37

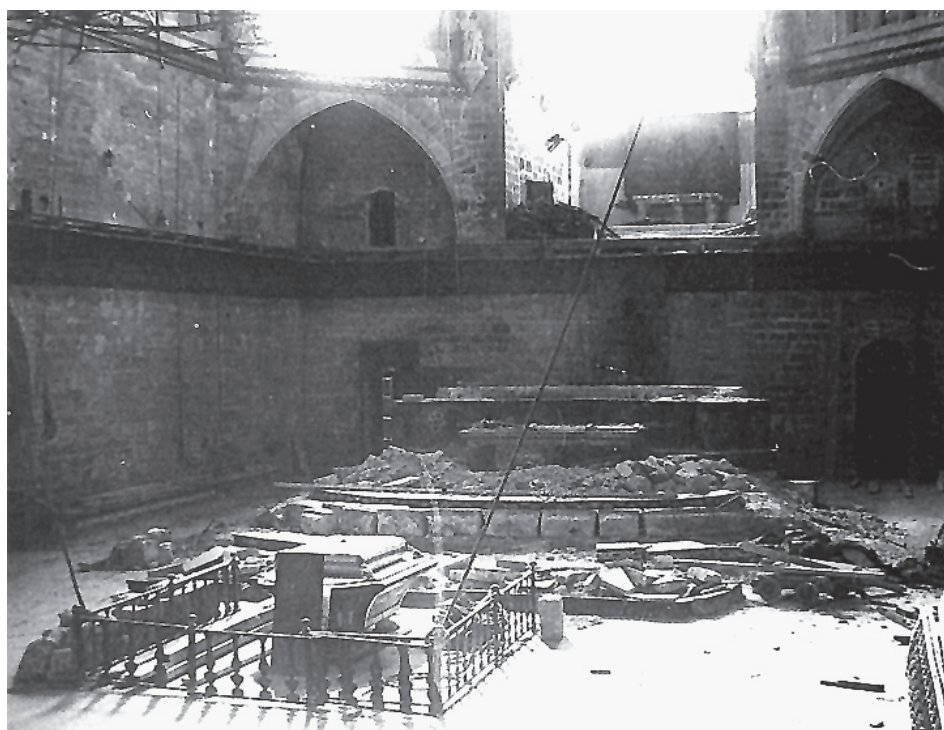
persones, respectivament, amb necessitats de suport diferents. A més, en els últims anys, ha augmentat entre el col·lectiu la demanda de pisos on persones amb un cert grau d'autonomia puguin viure amb la supervisió d'un suport puntual. De moment, s'atenen 11 persones amb el programa de suport a la pròpia llar, i 5 persones més han sol·licitat aquest servei.

En aquest sentit, Maite Trepas, directora de l'Associació Alba, assegura que aquesta cessió «permetrà complir el desig de persones que manifesten voler anar a viure en parella o en un pis amb uns companys i poder fer la seva vida com tothom». D'altra banda, tant la parròquia com el bisbat manifesten la seva satisfacció per l'acord.

Durant el mes d'agost, l'Associació Alba està buscant mobiliari per començar a equipar els pisos amb l'ajuda de voluntaris, amb l'objectiu que al setembre, quan sigui efectiva la cessió, es puguin començar a oferir a persones amb necessitats especials. Tenen prioritat persones amb discapacitat o problemes de salut mental. D'altra banda, però, també s'oferiran a altres col·lectius amb necessitats socials o a persones que el mateix bisbat o parròquia puguin considerar.

La concepció artística d'un gran arquitecte

El Museu Diocesà de Mallorca acull l'exposició «Gaudí i la Sagrada Família»

Cristina Sánchez
Mallorca

Cent anys després que la reforma de la seu de Mallorca fos realitzada pel genial arquitecte Antoni Gaudí, el Museu Diocesà de Mallorca acull l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família*, una mostra que estarà disponible tot l'estiu emmarcada en les celebracions de l'any Campins-Gaudí. El bisbe de Mallorca, Mons. Javier Salinas, juntament amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, acudiren a la presentació de la mostra, on assenyalaren la importància de la relació de Gaudí amb Mallorca i destacaren l'ajuda que va rebre per part del bisbe Campins.

La mostra vol reconèixer l'impuls reformador de Gaudí materialitzat en la renovació de la catedral de Mallorca. L'obra fou proposada pel bisbe Pere Joan Campins, que va trobar en Gaudí un aliat amb el qual realitzar un canvi que s'estava forjant en la seva diòcesi. Tots dos tenien una manera nova de comprendre la litúrgia: més del poble, més sentida, més propera... Un nou corrent que va començar a principis del segle XX a Europa i que va desembocar en el Concili Vaticà II.

La catedral de Mallorca fou la primera església en què Gaudí va concebre aquest tipus de litúrgia. Allà va recol·locar el cor per tal que l'altar fos visible per tots els fidels i va fer arribar

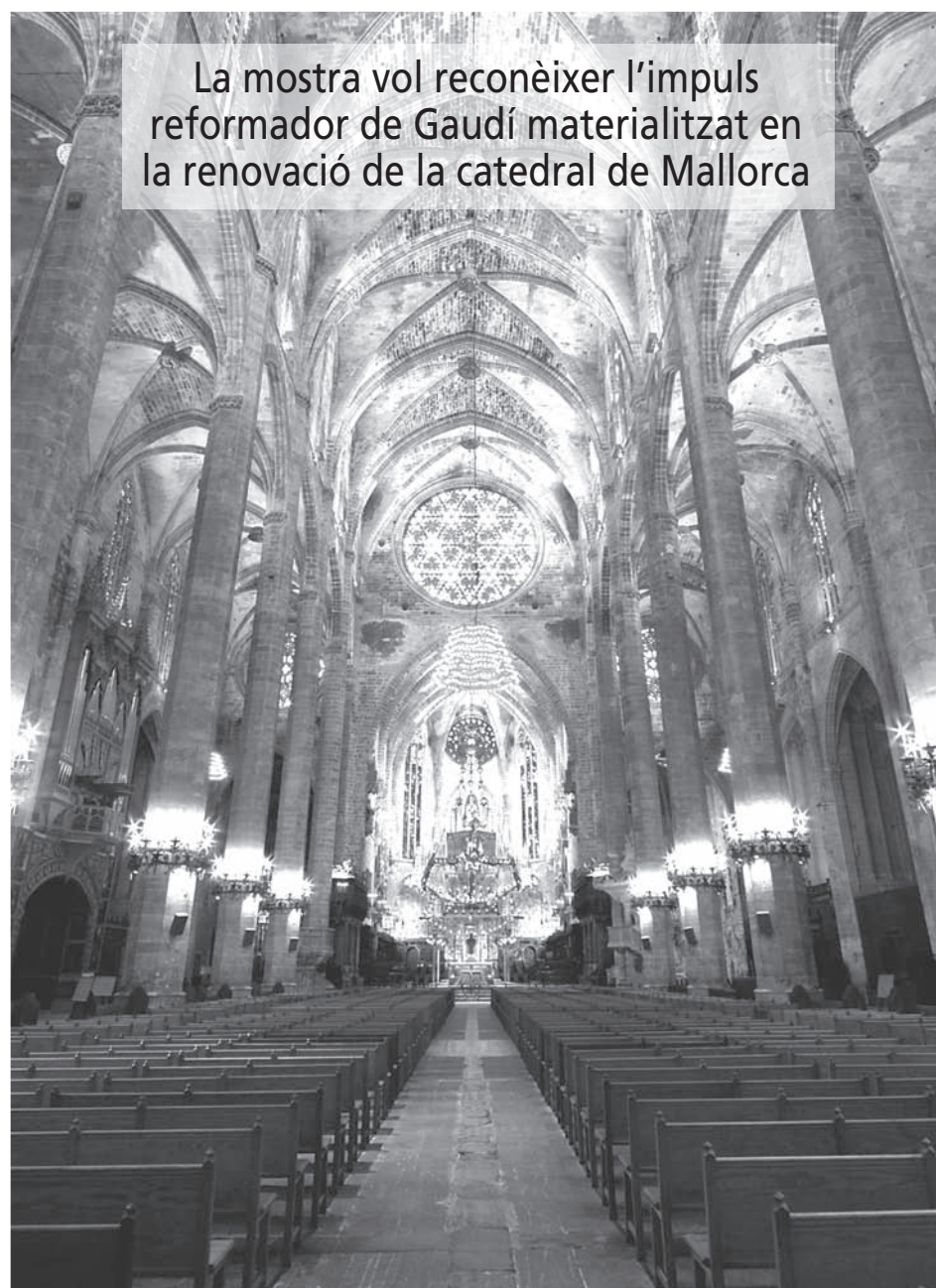
la llum, tant elèctrica com natural, amb la creació de làmpades i l'obertura dels vitralls. Més tard, les idees concebudes a la seu es traslladaren a la seva gran obra, la basílica de la Sagrada Família. Mostra d'això és el baldaquí de l'altar major, fet en ferro i vidre, que guarda molta semblança amb el del temple barceloní.

Tres apartats

L'exposició, que ara es pot veure a Palma de Mallorca, es va inaugurar a Loreto (Itàlia) el desembre del 2013 i està concebuda per fer conèixer els valors artístics de la basílica, l'originalitat dels processos constructius que la fan possible, així com divulgar el profund contingut simbòlic i religiós que la defineix. Està concebuda en tres blocs que volen ajudar el visitant a entendre tant la figura de Gaudí com el profund simbolisme de la seva obra.

És totalment fonamental comprendre la importància que tenia en Gaudí la fe cristiana. Tant als edificis religiosos com als civils, els signes cristians no havien de faltar en cap de les seves obres. Moltes de les seves torres culminaven amb una creu de quatre braços, mostra de la seva intenció de difondre l'Evangeli. I com no podia ser d'altra manera, la seva obra magna està totalment coberta d'aquests símbols.

Com destaca Daniel Giralt-Miracle, comissari de l'exposició, la Sagrada

La mostra vol reconèixer l'impuls reformador de Gaudí materialitzat en la renovació de la catedral de Mallorca

Família «és una Bíblia escrita en pedra i l'Evangeli fet llum». Tots els seus elements estan pensats per difondre l'Evangeli. Tant des de l'interior del centre com des de l'exterior. La idea de Gaudí era que l'edifici en si mateix pogués explicar els fonaments del cristianisme. Les seves 18 torres, per exemple, representaran els dotze apòstols, els quatre evangelistes, la Mare de Déu i Jesucrist. Les tres façanes representen moments clau de la vida de Crist: el naixement, la passió i la glòria; i els portals, les tres virtuts teològals: la fe, l'esperança i la caritat.

Artista genial

La mostra vol també aprofundir en la figura d'Antoni Gaudí. Explicar la seva profunda vinculació al camp de Tarragona que el va veure néixer. Mostrar com les formes de la naturalesa l'inspiraren per produir el seu estil inconfusible. També vol treure el valor de la capacitat de l'arquitecte per la geometria, que el va fer capaç de realitzar columnes tan impressionants com les que sustenten la Sagrada Família. Gaudí va realitzar un estudi profund de la construcció sense contraforts que va permetre crear un temple ample i obert reforçat amb columnes inclinades i voltes hiperbòliques.

Integren l'exposició diferents plafons en què es combinen textos, fotografies, gràfics i plànols, complementats amb un audiovisual, una maqueta que mostra com serà el temple quan se n'acabi la construcció i la reproducció d'un bust d'Antoni Gaudí realitzat per l'artista Josep Maria Subirachs. Així mateix, s'hi ofereix la possibilitat de fer una visita virtual a l'interior del temple.

Es volen donar a conèixer els orígens de la Sagrada Família, l'aportació de Gaudí i dels seus continuadors i les diferents etapes de la construcció de la basílica, que es pretén finalitzar coincidint amb el centenari de la mort de l'arquitecte, l'any 2026. Les peculiaritats arquitectòniques i constructives que presenta el temple queden plasmades en aquesta mostra, que també dona gran importància al missatge religiós que conté el projecte.

Una exposició que vol crear llaços entre Mallorca i Barcelona, tot destacant la profunda importància que la reforma de la seu va tenir en la vida i l'esperit constructiu de Gaudí. I que vol revelar els lligams que existeixen entre la seu i la Sagrada Família. Una mostra de la genialitat d'Antoni Gaudí, però també del seu profund sentit de la fe i de la seva aposta per una litúrgia nova.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA ■

DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

El compromís vital dels joves amb la societat

Catalunya participa a l'Assemblea General de l'Organització Mundial del Moviment Escolta

Miquel Àngel Codina
fotos: WOSM

De l'11 al 15 d'agost va tenir lloc a Ljubljana, la capital d'Eslovènia, la 40a Assemblea General de l'Organització Mundial del Moviment Escolta. La Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge (FCEG), que aglutina 18.500 infants i joves en 200 agrupaments escoltes i guies, hi va participar com a membre de ple dret a través de sis delegats catalans. Per a aquest esdeveniment, es van desplaçar fins a Eslovènia més de 1.200 delegats i observadors com a representants de les més de 130 associacions membres de l'Organització Mundial del Moviment Escolta.

Els representants de les diverses organitzacions escoltes van tractar temes fonamentals, com ara l'adopció d'una nova visió estratègica, en què el moviment escolta es proposa créixer fins als cent milions de membres arreu del món l'any 2023. Actualment, amb quaranta milions de membres, l'escoltisme ja és el moviment juvenil més nombrós del planeta. A l'Assemblea també es van revisar els mètodes educatius de l'escoltisme i el treball de l'espiritualitat, així com el desenvolupament de les habilitats de lideratge al segle XXI.

Un nou comitè

L'assemblea va escollir els dotze membres del Comitè Escolta Mundial, renovat íntegrament i que haurà de dirigir l'Organització Mundial del Moviment Escolta durant el trienni 2014-2017. El nou president de l'organització és João Armando Gonçalves (Portugal), i els vicepresidents són Jemima Nartey (Ghana) i Daniel Ownby (Estats Units). També formen part del nou comitè Karin Ahlback (Finlàndia), Abdullah Alfahad (Aràbia Saudita), Ladjou Marcel Blaguet (Costa d'Ivori), Peter Blatch (Austràlia), Fernando Brodeschi (Brasil), Mari Nakano (Japó), Lidija Pozaic (Croàcia), Craig Turpie (Regne Unit) i Bagrat Yesayan (Armènia).

La ciutat de Curitiba (Brasil) va acollir el 2011 l'anterior Assemblea General, que se celebra cada tres anys; també hi va estar present de manera activa una delegació catalana. Enguany va estar organitzada per l'Associació Escolta d'Eslovènia.

«Per a nosaltres, participar a l'Assemblea és una manera de sentir-nos part del moviment, que aplega gairebé quaranta milions de persones arreu del món. És el màxim òrgan de decisió del moviment i participant-hi activament podem incidir en les seves polítiques globals per tal de donar una resposta millor a les necessitats de l'escoltisme català. També ens serveix per explicar a la resta de delegats quin tipus d'escoltisme fem a Catalunya i quins reptes ens toca afrontar ara i en el futur pròxim», explica Raül Molina, comissari internacional de la FCEG.

«Estem molt contents —subratlla Molina— de la feina feta durant

aquests dies. És un ritme molt intens per poder seguir totes les sessions de manera activa, i a més preparar i redactar les nostres propostes i cercar-hi suport entre les altres delegacions. Com que és un esdeveniment global i, per tant, hi ha gent de cultures i religions ben diferents, amb les quals hem pogut intercanviar opinions i maneres de veure i fer les coses, contribueix a fer créixer el nostre desig de crear un món millor.» I afegeix: «Des de la FCEG vam contribuir a fer que el moviment a escala mundial i cadascuna de les associacions nacionals treballassin encara més en l'educació per la pau.»

Fòrum Jove Escolta

L'Assemblea va estar precedida pel Fòrum Jove Escolta, que va tenir lloc entre el 4 i el 7 d'agost. Es tracta d'un espai de participació juvenil dins dels òrgans de decisió de l'escoltisme mundial, on van intervenir delegats d'arreu del món menors de 26 anys, entre els quals n'hi havia un de català.

L'escoltisme és un moviment educatiu i una proposta de valors a escala mundial amb 107 anys d'història que té el propòsit de formar ciutadans compromesos amb el seu entorn i amb una forta implicació amb el territori.

La Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge (FCEG), constituïda l'any 1977, és l'entitat que engloba l'escoltisme i el guiatge catalans de tres associacions—Acció Escolta de Catalunya, Escoltes Catalans i Minyons Escoltes i Guies de Catalunya— que es dediquen a l'educació en el lleure dels infants i joves de Catalunya i treballen per la transformació social.

Crítica literària

Cartes entre el primer i el tercer món

Sovint es comenta que la correspondència no té la importància d'altres èpoques, però si observem els costums que tenim per comunicar-nos fàcilment arribarem a la conclusió que ha canviat la forma però es manté el mitjà. És a dir, ha baixat de manera espectacular el correu postal, però ha augmentat extraordinàriament el que es fa a través de l'ordinador.

No ens ha d'estranyar perquè la correspondència, ara en forma de correus electrònics, canalitza una necessitat que seguim sentint de comunicar-nos amb algú o amb alguns amb qui estem compartint experiències, inquietuds i esperances.

Una mostra d'aquesta pervivència útil de la correspondència, ara en aquest cas a través del correu electrònic, és el llibre *Entre Montserrat i Guatemala. Cartes creuades*, del monjo de Montserrat Bernabé Dalmau i la periodista Eulàlia Tort. (Col·lecció El gra de blat, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2014).

El llibre recull les cartes creuades entre Dalmau, a Catalunya, i Tort, des de Guatemala. Com passa amb freqüència quan creiem que som en un àmbit amical o familiar, els comentaris que ens

BERNABÉ DALMAU i EULÀLIA TORT
Entre Montserrat i Guatemala. Cartes creuades
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2014

sorgeixen són d'una gran sinceritat i el que expliquem fuig de la retòrica i de les precaucions, per endinsar-nos en l'explicació clara del que vivim.

Aquesta és la raó per la qual acostumen a ser grans testimonis els que en tornar d'un viatge fan l'esforç d'explicar-nos-el. Sovint ens sorprenen recordant les formes de vida que acaben de conèixer i que els mitjans de comunicació maquillen fugint d'explicar les realitats com són, amb la seva realitat cantelluda i la seva humanitat ben present en els pobles.

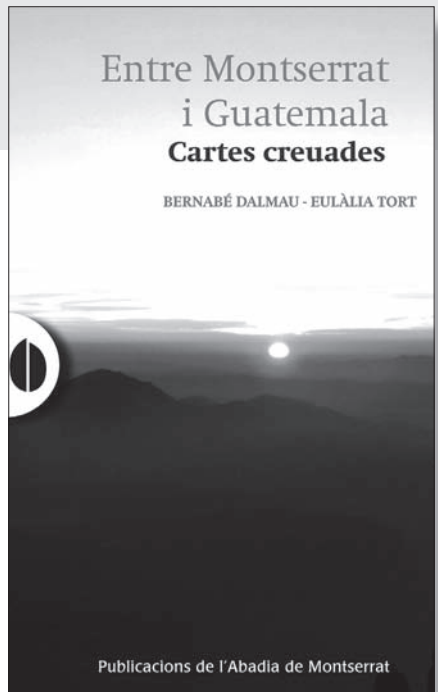
El llibre que han confegit Bernabé Dalmau i Eulàlia Tort amb les cartes que s'han creuat des de l'abril al desembre de 2013 ens aprenen un conjunt de comentaris que ens recorden les grans qüestions que bateguen en la realitat catalana actual, aquesta explicada especialment per Dalmau, i com és la vida en aquell país del tercer món que és

Guatemala, comentada per Tort.

Amb l'estil directe que és propi d'una correspondència, Bernabé Dalmau explica el dia a dia de les declaracions del conseller d'Economia de la Generalitat, la darrera tombarella dialèctica del ministre Wert, l'anunci de la consulta del proper 9 de novembre o una disquisició molt útil sobre cultura, religió i fe cristiana, mentre que Eulàlia Tort explica les grans desigualtats que troba en la vida quotidiana de Guatemala, l'experiència de les seves classes en ambients populars i a la universitat, les formes de vida, el sistema sanitari o el de transport que troba en aquell país...

Quan el lector acaba aquest llibre és fàcil que pensi que ha gaudit d'unes cartes creuades que transporten raonaments des del nostre primer món i del tercer món de Guatemala i que en un altre lloc és ben possible fer-hi testimoni del que Dalmau resumeix dient: «Si

Joaquim Ferrer
Historiador i
president de la Lliga
Espiritual de la
Mare de Déu de
Montserrat

un viu la vida de Jesucrist, necessitarà comunicar-la. Si no sent aquesta necessitat és perquè encara es mira Crist des de fora.» Heus ací una correspondència interessant per moltes raons.

Crítica teatral

Madam Teatre:
una nova generació d'intèrprets«PER SOBRE DE TOTES
LES COSES»

Versió: Marc Gómez.
Intèrprets: Jan Forrellat, Marc Flynn, Anna Herebia, Marc Gómez, Iskra Bocanegra (15 més i 6 músics).
Direcció: Daniel Anglès.
Teatre Gaudí Barcelona,
Barcelona.
Fins al 31 d'agost.

Aviat farà vint anys que El Musical Més Petit va irrompre en el panorama teatral català al Versus Teatre. L'espectacle musical va ser *Tu, jo, ell, ella... i Webber... i Schönberg*. El director Josep Maria Flotats es va interessar per aquell nou grup de gent jove. Va veure l'espectacle i els va proposar *El somni de Mozart*, a partir de *La flauta màgica*, un muntatge amb més de vint intèrprets que es va estrenar a la Sala Petita del TNC: 6 pròrroques, 180 funcions, ple absolut. La llavor s'ha escampat i ha fet escola.

Vint anys després d'El Musical Més Petit, la naixença de la companyia Madam Teatre es pot veure com la represa d'una nova generació d'intèrprets de teatre musical. A *Per sobre de totes les coses* —en realitat, *Bare: A Pop*

Opera— són també una vintena en escena, més mitja dotzena de músics i una tropa de tècnics i col·laboradors. L'escenari, novament, una filial del Versus: el Teatre Gaudí Barcelona. Hi ha destins que es van repetint en el temps.

Una ullada a la trajectòria dels integrants de Madam Teatre desvela les diferències entre la generació dels anys noranta i la d'ara. En el repartiment de *Per sobre de totes les coses* hi ha la majoria d'escoles musicals catalanes sorgides del *boom*, una diversitat d'especialitats escèniques i força primeres

intervencions en altres espectacles. A la presumpta joventut de tots ells, doncs, s'hi afegeix una notable experiència. No surten del no-res. El que té caràcter de risc i de nova proposta és enfrontar-se a un espectacle d'aquesta envergadura, estrenat a Los Angeles l'any 2000, escampat des d'aleshores per molts escenaris internacionals, i convertir-lo, sense passar pel dubte, en una importació en català.

Per sobre de totes les coses transcorre en un internat d'elit de Massachusetts. De fons, la descoberta de l'homosexualitat entre adolescents.

Però també la repressió ambiental, la incertesa de l'esdevenidor, la por a la veritat i la impossibilitat de resistir-se als sentiments.

Com que el muntatge es planteja originalment com una òpera-rock, la història s'explica absolutament a través de les lletres dels diferents temes musicals. No hi ha, doncs, gaires incisos parlats, els mínims, però sí una dramàturgia en un *collage* de registres teatrals: música, coreografia, duel d'espases, teatre dins el teatre amb *Romeu i Julieta* de fil conductor, somni, realisme, humor, drama...

Són dues hores i mitja, sense aturador, amb els intèrprets a flor de pell, amb escenes molt corals, però també amb moments de solos que posen a prova la preparació dels protagonistes principals i que fan que sigui un espectacle altament recomanable no només per a un públic jove sinó també per a un públic adult delerós de descobrir el teatre musical de nova generació.

L'espectacle compta amb la col·laboració de Lucy Lummis (la germana Chantelle); Ester Bartomeu (la mare d'en Peter); i Eduard Doncos (el mossèn de l'internat). Tres intèrprets d'una generació anterior, que ha picat pedra de valent en el teatre musical, i que representa també aquest pont imprescindible entre el passat teatral més recent i el futur escènic que tenim a tocar amb companyies com Madam Teatre.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JOAN F. CORTÈS I RIBOT, NOU SEMINARISTA DE LA DIÒCESI DE SANT FELIU

«Déu m'ha parlat des de la bellesa de la música»

Samuel Gutiérrez

Amb 30 anys i els graus superiors de Piano i Orgue, el futur de Joan Francesc Cortès en el món de la música es presentava realment prometedora. La seva passió des de ben petit esdevenia també la seva professió. Una combinació perfecta en el camí cap a la felicitat. O almenys, aparentment. Déu s'ha creuat en la seva vida i li ha proposat un pla una mica diferent: ser capellà. Aquest jove manacorí inicia al setembre una nova etapa com a seminarista de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. És una decisió que no ha estat fàcil, però un cop donat el Sí, s'ha convertit en font d'una gran alegria.

Com ha estat la teva crida vocacional?

Diria que Déu m'ha cridat des de sempre, però es veu que jo no estava preparat per escoltar-lo. Sempre he estat lligat a l'Església, principalment com a organista. La meua vida ha estat envoltada de música, i la música, dins de la celebració, hi dona la bellesa. Déu m'ha parlat des de la bellesa de la música i la litúrgia, així que fent d'organista ha estat quan més fort l'he sentit.

Ets de Manacor, diòcesi de Mallorca, però entres al Seminari de Sant Feliu.

Quan Déu m'ha cridat estava fent servei a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, que és al bisbat de Sant Feliu, per la qual cosa, sense plantejar-m'ho en cap moment, m'hi he quedat. Ha estat Déu qui ha volgut que em quedi aquí.

Costa deixar-ho tot per seguir Jesús camí del sacerdoti?

Sempre és difícil prendre una decisió com aquesta. Implica fer un canvi absolut a la teua vida. I més encara quan, amb 30 anys, ja has acabat dues carreres i estàs a punt d'estabilitzar-te. Deixar-ho tot per estar 6 anys més estudiant i no poder tenir una feina fixa és un pas molt important, però la veritat és que des que vaig prendre aquesta decisió la vida em somriu més i més cada dia. De totes maneres, crec que no hi ha millor manera per lloar Déu que amb la música, així que no hi haurà un trencament tan gran amb la meua vida de músic professional.

Com s'ho ha pres la família, els amics...?

Principalment hi ha hagut sorpresa. Vinc d'una família cristiana, així que no

els era una cosa estranya. L'acceptació ha estat generalitzada. Pel que fa als meus amics, hi ha hagut més varietat. Aquí s'ha demostrat qui és realment amic. Tots els qui m'estimen tal com sóc estan molt contents de veure que començo un projecte amb molta il·lusió.

Com afrontes l'inici, al setembre, del curs introductori?

Principalment amb moltes ganes de fer feina i d'aprendre. Sóc molt conscient que en molts aspectes sóc un ignorant, i que aquests sis anys em serviran per aprendre molt. Però també hi ha l'aspecte d'expectativa. Començo un estudi amb un ritme de vida diferent a qualsevol altre. La vida comunitària, els horaris, els estudis, ha de ser normal que, qui hi entra per primera vegada, s'ho miri un poc de lluny. Fa uns quants anys que visc sol a Barcelona, i això serà un canvi molt gran per a mi, però amb l'ajuda de Déu tot es farà més fàcil.

Què és el que més t'atrau del ministeri sacerdotal?

El fet de poder apropar la gent a Déu. La societat d'avui és una societat de descreguts. La gent no s'atura a pensar en Déu. El testimoni és el millor perquè la gent vegi que encara hi ha gent, especialment joves, que volem donar la nostra vida per a Ell.

Què et sents cridat a aportar a l'Església i al món?

El que tinc més clar és que el sacerdoti és per servir, no per ser servit. No sé què podré aportar a l'Església, Déu ja disposarà.

FE D'ERRATES

En el número 1.821 de CC, corresponent al 17 d'agost, el nom correcte de l'entrevistat a la secció «Des del carrer» és Marc Garcia Vilanova

Pensant-ho millor

A. Coll Gilabert
Periodista

El perill d'anar a missa

Anar a missa s'ha convertit al nord-est de Nigèria, el país més poblat d'Àfrica, en un risc mortal. El diumenge 29 de juny, el grup radical islàmic Boko Haram (que vol dir «l'educació no islàmica és pecat») va irrompre en esglésies de quatre poblacions. Van disparar contra els feligresos i van cremar els temples. Aquesta vegada hi va haver 51 morts, que cal afegir als de l'atemptat del 26 de gener, quan 45 persones van ser crivellades quan assistien a la missa dominical.

És el mateix grup que va segrestar, el 14 d'abril, 200 nenes. Llavors una campanya internacional a Twitter, #BringBackOurGirls, va donar gran ressò al fet. Holanda va convocar Níger, el Txad, el Camerun y Benín para acordar combatre Boko Haram, amb ajuda d'EUA, UK, la Xina i altres països, un esforç inútil fins ara.

Cal entendre bé que el problema no és l'islam, sinó els assassins que l'invoquen. La gairebé totalitat de seguidors de l'islam són persones pacífiques de les quals, a més, podem aprendre molt els cristians. Per exemple, de la seva cura en la pregària, de com es prenen seriosament el ramadà, etc.

Els cristians, tot contemplant la nostra pròpia història de segles passats, podem entendre, tot i que no justificar, les actituds dogmàtiques, però tenim dret a exigir que s'aturin els assassinats de persones pel simple fet de la seva afiliació no islàmica.

La globalització actual hauria d'afavorir la comprensió entre cultures i religions. Avui es viatja més que mai i la pluralitat és el que és habitual. Vaig tenir-ne una visió molt concreta el dia que vaig passar una bona estona al *Pray room* de l'aeroport de Manchester. Sobre un altar hi havia diversos llibres, una Bíblia, un Alcorà i altres textos religiosos. Mentre un jueu invocava Déu, un musulmà va desplegar una catifa que hi havia en un racó i es va lliurar a les seves pregàries. Crec recordar que també hi va entrar un hindú.

Boko Haram és l'expressió més rotunda de com la intransigència religiosa desemboca en actituds feixistes. És el més oposat a actuar com un cristià. Això em recorda una anècdota de Santiago Udina Martorell, el qual durant la guerra fou jutjat i condemnat a mort (tot i que després li va ser convalidada per treballs forçosos) sota l'acusació de ser «feixista, perquè ets catòlic». Udina es va defensar a si mateix: «Perquè sóc catòlic no puc ser feixista.»

Rauxa

L'enemic intangible

Han estat diverses les amenaces per a la supervivència de l'Església al llarg de la història, com ara les persecucions sagnants, les lluites fraticides, les invasions o les ideologies materialistes. De tots aquests perills l'Església no n'ha sortit pas indemne, però li han servit com a lliçons d'humilitat i sempre n'ha sortit visiblement reforçada. Avui a Occident el que amenaça el cristianisme és un perill molt més difús. La crisi de fidels i de vocacions ja no es pot atribuir honestament a cap persecució, ni tan sols a cap ideologia clàssica anticlerical, amb uns postulats i una estructura política definides. Si a Occident la fe cristiana avui està en crisi no és per cap bel·ligerància oberta i

directa, sinó per una indiferència profunda i generalitzada. Ara l'Església ni tan sols aixeca animadversió, més aviat una freda indiferència que la societat adopta davant d'aquelles realitats que considera irrelevantes. Avui el que fa retrocedir l'Església no té forma ni contorn, és intangible i cap nom no li escau. És un perill que se'n esmuny de les mans perquè, tot i existir realment, es defineix per no ser res en concret. Uns postulats ideològics es poden rebatre, però com es pot lluitar contra una cosa que no és? L'Església té la difícil missió de continuar pelegrinant a la terra sense caure a l'abisme del no-res.

Eduard
Brufau